

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AKIYAKA

Demirel, «Zam yapamı şikâyet edin» dedi.
— Gazeteler —

Vatandaş Demirel — Şikâyete geldim
Başbakanım!..

A. M. Rıza

Uniroyal ve Bilen Şöför Trafik Hizmetinde:

sagdan gidiniz!

**Bomboş تنها yollarda
sağdan gitmeye lüzum var mı?**

Evet. Her yerde, her zaman,
EVET! Yolun solundan gitmek,
hem sizin, hem karşıdan veya
arkadan gelenler için tehlikelidir.
Canınızı, malınızı, eşinizi,
çocuklarınızı, ananızı, babanızı,
düşünüyorsanız.

Bilen Şöför gibi yapınız:

SAĞDAN GİDİNİZ!

Herkes sağdan giderse yollar
daha emin olur!

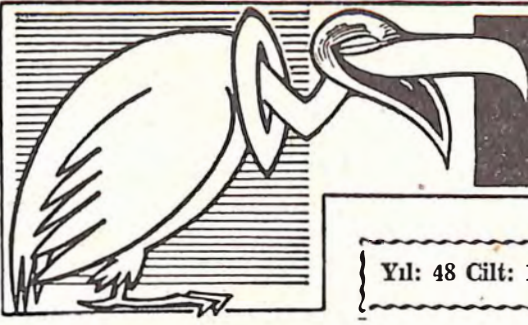
**Niçin Bilen Şöför
Uniroyal lâstığını teroib eder?**

Çünkü bütün Uniroyal lâstiklerinde iki özel
dış kat vardır : Omür zırhı ve ısı kesici duvar.
Uniroyal'in iç katları ise son derece sağlam bir
naylon gövde etrafında toplanmıştır.
Bütün bu özellikleri Uniroyal'i memleketimizin en
sağlam, en dayanıklı lâstığı haline getirmiştir.

Bilen Şöför'ün lâstığı.

(Manajans : 2952 — 137)

AKBABA

Yıl: 48 Cilt: 19 Sayı: 38 * Kurucusu : Yusuf Ziya ORTAÇ * 9 Eylül 1970 * Fiyatı: 125 Krs.

Mini Maksi..

MODACILAR bu yılın sonbahar modellerini açıkladılar. Moda kırılları bilindiği üzere dört mevsimde emirnamelerini çıkarırlar. Kadın milleti de kırılların vereceği talimatı, heyecanla dinler:

- Etekler kılalacak!
- Başüstüne haşmetmaap!
- Etekler uzayacak!
- Başüstüne haşmetmaap!
- Bel daralacak!
- Başüstüne haşmetmaap!
- Bel bollaşacak!
- Başüstüne haşmetmaap!

Moda kırıllığında itiraz denen şey yoktur. Kırıl ne derse o olur. Kadın milleti arasından bir kul çıkıp da:

— Böyle rezalet olur mu efendim? diye kafa tutamaz. Demokrasiden habersizdir insanlar moda kırıllığında... Kırıl buyurur, kadınlar yapar. Kırıl istediği gibi oynar kadınlarla: Onları soyar, giydirir, açar, kapatır. Kırıl isterse kırmızı rengine bürünür kadınlar.. kırıl isterse mavi renge.. kırıl isterse yeşillere sarınırlar.. kırıl isterse siyahlara.. diktatörlük iligine işlemiştir kırılığın...

İşte böyle bir ülkede 1970 sonbahar modası açıklandı.

Ve insanlar gördüler ki:

Etekler uzamış.

Miniler maksi olmuş.

Taa kalçalara kadar çıkan minicik etekler ve eteği var mı yok mu belli olmayan yarım elbiseler yerine aşık kemiklerini döven uzun esvaplar moda sahnesine çıkmamış mı!

— Aman bre, ne yapıyorsunuz? demeye kalmadan yürüyor bu işler. Ve bu işlerin ne mantığı var, ne de akli... Bir mevsim önce dizlerden bir karış yukardayken etek, bir mevsim sonra dizlerden bir karış aşağı iniyor. Moda kırıllarından birisini kenara çekerek:

— Kırıl hazretleri siz ne yapıyorsunuz? Niçin uzatıyorsunuz etekleri? Niçin kısaltıyorsunuz? diye sorsanız alacağınız cevap nedir?

Eğer çok güvenilir biriyse, kırıl size ufaktan ipuçları verecek, bazı şeyleri kulağınıza fısıldayacaktır.

Her halde önce başparmağıyla işaret parmağını birbirine sürtüştürerek soracak:

— Bu nedir dostum?

— Para!

— Evet, para değil, parrrrra... Kadınlar nasıl benim emrimdeyse ben de paranın emrindeyim.

Yazısız

Haşmetlü para hazretlerinin izindeyim ben. Bunun içindir ki bir mevsim etekleri kısaltırım, bir mevsim uzatırım, bir mevsim kırmızıyı tercih ederim, bir mevsim yeşili... Maksadımız kadınları soyarak-giydirerek, açarak-kapayarak, gözleri boyayarak ef-sunlayarak parrrrra kazanmaktır. Zavallı kocalar çalışsınlar, didinsinler, uğraşsınlar, terlesinler, sonra bizim eteklerimize, bizim blúzlarımıza, bizim eşarplarımıza, bizim mantolarımıza yatırınsınlar paraları...

Ve kırıl biraz daha sesini kı-sarak:

— Hem söyle bakayım bir devlet nasıl yaşar, Hazinesi tantakır devlet hükümrân olur mu bu dünyada? Bir devlet ne kadar çok vergi alırsa, ne kadar çok para toplarsa, o kadar büyük devlet olur.

— Şu halde sizin çok büyük bir devletin var haşmetmaap? Kırıl göğsünü gererek:

— Hem de nasıl! Bizim devletin sınırı yoktur, biz de hiçbir devletin sınırını tanımayız. Biz ne dersek, yeryüzünde o olur; biz ne buyurursak, o yürür. Gerçekten de öyle... Her mevsim moda değişimi, her mevsim

yeni modellerin piyasaya sürülmesi ve satılması içindir. Beş yıl ardı ardına moda değişmeyecek olsa, dükkânlarda kim alışveriş edecek, mağazaları kim dolduracak?

Ve modacılar bu yıl modellerini açıkladıkları zaman birdenbire gördük ki etekler uzayıvermiş... Şimdi minicik etekler, gardrobun bir köşesine atılacak ve yerine uzun etekler, uzun etekli elbiseler satın alınacak...

Bunlar için ne sarfedilecek:

— Parrrra!..

Ne var ki parrrra da eski para değil. Bir elde yüzde 66'sını tırpanlayıverdi Demirel... Eline on lira alıp çarşıya çıkan, fiyat etiketlerinin arasında Gülliver'in devler ülkesinde dolaştığı gibi şaşkın şaşkın geziniyor. Şimdi kısa eteklere para yetiştiremezken, uzunlara nasıl yetiştireceğiz?

Orasını Allah bilir.

Siyasi partiler birbirine girse de, paranın kıymeti düşse de, politika kesiminde nice fırtına esse de, nice çamlar devrilip nice yolsuzluklar, münasebetsizlikler yapılsa da, moda kırılları bunlardan habersiz ve uzak saltanatlarını sürüyorlar.

Nitekim bu mevsim de yapacaklarını yaptılar: Minileri maksiye çevirdiler; uzayan etekler a rasında, erkeklere teselli mükâfatı olsun diye yırtmaç ilâve etmeyi de unutmadılar.

AKBABA

BULAN KAZANIYOR YARIŞMAMIZ SONUÇLANDI

Önceki sayılarda yayınladığımız 8 karikatür ve bu karikatürlerle ilgili sorulara cevap verecek okurlarımız arasında açtığımız «BULAN KAZANIYOR» yarışmamız sonuçlanmıştır.

1 Eylül 1970 tarihine kadar elimize geçmiş olan cevapların doğruları arasında çekilecek kuranın talihlilerine önceki sayılarımızda açıkladığımız armağanlar verilecektir.

Gelecek sayımızda doğru cevaplarıyla yayınlayacağımız 8 karikatürle verdikleri cevapları karşılaştıran okurlarımız, çekecek kuraya dahil olup olmadıklarını öğreneceklerdir.

GELECEK HAFTA AKBABA'da

KÖFTECİ SÜLEYMAN

MUZAFFER İZGÜ

BOŞUNA dememişler ki Kanunî Süleyman diye, oysa ki, bizim pederin adı köfteci Süleyman'dır. Ama, o denli uyar ki yasalara, o denli dikkat eder ki yasalara, belki de dünya üzerinde onun kadar yasalara uyan bir insan daha yoktur. Bir defasında, tabelâ vergisi 62 lira 20 kuruş geldiğinde, içi içini yedi:

— Oğlum bunda bir yanlışlık var! diye.

— Aman baba!

— Var oğlum var!..

İndirdi köfteci tabelâsını yerinden, aldı koltuğunun altına, gitti hesap uzmanlarına. Milimetrik cetvellerle ölçtirdi, biçirdi, sonunda, yüzünde mutlu bir gülümseme, geldi dükkâna:

— Demedim mi ben sana oğlum? dedi.

— Hayrola baba?

— Belediye eksik hesaplamış. Vergi 62 lira 20 kuruş değil, 62 lira 65 kuruş olacaktı.

Günlerce gitti geldi belediyeye, bu eksik 45 kuruşu yatırabilmek için.

Geçenlerde de, bir gazeteyle geldi dükkâna:

— Oku şurayı oku, benim adaş ne demiş? dedi.

Okudum:

«Demirel, benden habersiz zam yapmayın diyor»

— N'olacak bu? dedim.

— Oğlum, köftenin porsiyonuna 25 kuruş zam yapacaktık ya, işte o nu Demirel'e haber vereceğiz.

— Yahu baba, bu belediyenin işi...

— Haayır!

Bizim peder hayır dedi miydi, tamam artık, suları tersine akıtsan yine boş, evet dedirtemezsin dünya da. Gittik bir arzuhalciye. Babam:

— Yaz! dedi, Başbakanlık Yüce Katına...

Arzuhalci:

— Durun yahu, önce meseleyi bana anlatın, sonra ben bildiğim gibi, şöyle dokunaklı bir dilekçe yazayım.

Anlattı babam. Arzuhalci, makinenin tuşlarına vurmaya başladı.

«Özü: Köftenin porsiyonuna yapılacak 25 kuruş zam hakkında.

Hayat pahalılığı ve devalüasyon olayından sonra, köftenin beher porsiyonuna, 25 kuruş zam yapılması artık zorunlu duruma gelmiştir. Bu hususta yüksek izinlerinizi saygılarımla arz ederim.»

Köfteci Süleyman Haktanır

Arzuhalciye beş lirayı verdikten sonra, zam isteğini taahhütlü olarak postaladık. Ve ondan sonra beklemeye başladık. Bu arada, üç dükkân ötemizdeki köfteci kendi kendine köftenin porsiyonuna elli kuruş zam yapıverdi. Ayrıca, devlet baba da, linyite ve tekstile zam koydu.

— Yahu baba, köfteciler elli kuruş zam yaptılar, devlet kömüre, tekstile yüzde onbeş yirmi zam...

— Yok oğlum yok, ben Başbakanımdan izin almadan zam yapamam. İki ay sonra, Başbakanlıktan bir yazı geldi:

«Köfteci Süleyman Haktanır. Balıkpazarı No: 14

İstanbul

Özü: Köftenin porsiyonuna yapılacak 25 kuruş zam hakkında.

Dilekçeniz incelendi. Devlet Plân-lama Dairesi hesap uzmanları tarafından. Tarafınızdan istenen zammı konu teşkil eden köftenin menşei ve mevaişini bildiriniz.»

Aldık gittik yazıyı arzuhalciye. Ar-

zuhalci okudu, okudu, hiçbir şey anlamadı gelen yazıdan:

— Bu menşei biliyoruz, biliyoruz ama mevaişi de ne ki? dedi.

Dedik ya babam yasa adamıdır diye. İş gücü bırakıp iki gün bu mevaişin peşine düştü. Sonunda buldu geldi.

Yine yazı yazıldı:

«Özü: Köftenin porsiyonuna yapılacak 25 kuruş zam hakkında.

Şu tarih, şu sayılı yazınıza karşılıktır.

Köfte, et köftesi olup, hayvan olarak da sığır eti kullanılmaktadır. Bilgilerinizle saygıyla arz olunur.

Köfteci Süleyman Haktanır

Arzuhalci:

— Yedibuçuk lira vereceksiniz, dedi.

— Niye ki? dedi babam. Beş lira değil miydi?

— Zam var kardeşim, zam...

Yoldan geçerken köftecilere baktık, porsiyona elli kuruş daha zam yapmışlardı...

Gitti bizim yazı. Bu arada devlet baba, demire, çimentoya, kâğıda, şeker, sigaraya zam yaptı.

— Yahu baba, bak, devlet baba...

— İşime karışmayın, ben namuslu vatandaşım.

— İyi ama, köfteyi zararına satmaya başladık?

— Yasalar oğlum yasalar...

Altı ay sonra cevap geldi Başbakanlıktan:

«Köfteci Süleyman Haktanır

Balıkpazarı No: 14

İstanbul

Özü: Köftenin porsiyonuna yapılacak 25 kuruş zam hakkında.

Acele olarak, köfte içerisinde kullanılan malzemelerin yüzde oranlarının bildirilmesi.»

Elimizde bir porsiyon köfte, koş-tuk gittik arzuhalciye. Arzuhalci:

— Yahu hâlâ daha zam yapmadınız mı? diye sordu.

Babam:

— Emir gelmedi ki, dedi.

Güldü arzuhalci:

— Demek gelmedi ha? Bakın, yazıyı yazmadan önce söyleyeylem, dilekçe on kâğıt oldu.

— Olsun, dedi babam.

Sonra oturduk orada, çok ince hesaplarla, bir porsiyon köfteyi didik didik ederek yüzde oranlarını çıkarmaya çalıştık. Ama arzuhalci:

— Vallahi biz bu işin içinden çıkamayız, dedi. Hem de Bakanlık bu konuda bilirkişi raporu ister.

— Eee, ne yapacağız? dedi babam.

— Üniversiteye götürün, orada tahlil edip, gereken raporu hazırlasınlar.

Zavallı kanunî babam, bir hafta işten güçten kalıp, üniversiteye porsiyon porsiyon köfteler taşıdı. Sonunda raporu aldı geldi. Biz de bu arada, zarar ziyandan ötürü yavaş yavaş dükkândaki takımları satmaya başladık. Ayrıca, diğer köfteciler elli kuruş daha zam yaptılar. Devlet baba, tuza, gaza, beze zam yaptı.

— Yahu baba, batıp gideriz!...

— Emir oğlum, emir...

Altı ay sonra bir yazı geldi:

«Acele olarak mümasil yerlerde köftenin porsiyonunun kaçtan satıldığının, belediye görüşüyle birlikte Başbakanlığımıza bildirilmesi...»

El cevap, dilekçe onlki buçuk lira, postaya zam geldi, birbuçuk lira... Gönderdik gitti yazıları. Gitti ama, köfteciler bu arada yine kendi kendilerine elli kuruş zam daha yaptılar. Kasapların zammı dört lirayı buldu. Maydanozun bağı bir lira, soğanın kilosu üç lira...

Ve evelallah elimizde kala kala bir tek köfte ızgarası kaldı. Onu da getirdik eve, velhasıl bizim köfteci dükkânı topu attı.

İşte o ızgarayı eve götürdüğümüz gün, yâni dokuz ay sonra, bir yazı geldi Başbakanlıktan:

«Köfteye 25 kuruş zam yapmanız uygun görülmüştür. Yapın.»

— Ee, dedi babam, Allah ilerde bir daha köfteci dükkânı açmak nasip ederse, emrimiz hazır oğlum. Rahat rahat köfteyi 25 kuruş zamli satabiliriz.

Şimdi, baba oğul, Hal'de karpuz kavun hamallığı yapıyoruz...

Muzaffer İZGÜ

★

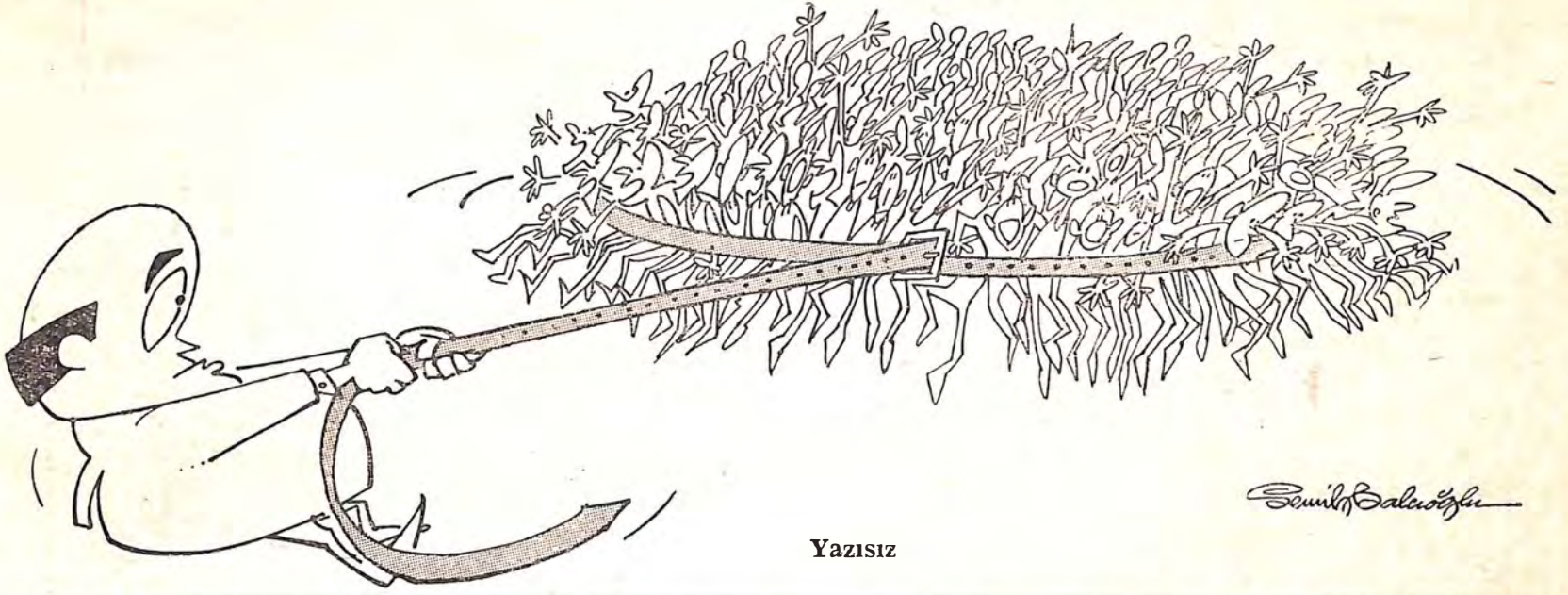
Zavallı

Nüfus kütüğünde ölü gözükken beş çocuk anası kadın, sağ olduğunu ispat etmek için ecel terleri dökmüş!

Sonunda uzlaşmışlar. Nasıl olduğunu bilmiyoruz ama ya kadın pek çok şahit göstermiştir, ya da nüfus memurları yaşadıklarını sanan milyonlarca insanı dikkate alıp, «Haydi bu da arada geçinsin» demiştir.

Zira yedi nüfus, ellerine geçen altıyüz lira para... «Yaşıyorum» der, sen inanmak şöyle dursun gülerler insana!

YAZISIZ

Sevki Balcıoğlu

İNSAN bazen en eğlenceli şeyleri ne umulmadık yerlerde buluyor!

Bir otomobil fabrikasının müşterileri için bastırıp dağıttığı «Emniyet» başlıklı bir broşür geçti elime bir kaç hafta önce.

Yüzde doksanı bakım, kontrol, yağlama falan gibi teknik konularla ilgili. Öyle şeylerin eğlenceli tarafı yok.

Sonuncu bölümün ise konusu şu:

«Her şeye rağmen kaza oluyor; o anda ne yapacaksınız?»

Gördünüz mü soruyu! Söyleyin bakalım, ne yapacaksınız?

Birkaç arkadaşta sordum. Şöyle cevaplar verdiler:

— Sararıyorum.

— «Kelime-i şahadet getiririm.

— «Annel» diye bağıyorum...

Bu cevapların hiçbirisi makbul değil fabrika teknisyenlerinin nezdinde. Onlar ille bir şey yapılımasını, çarpışma şokuna karşı tedbir alınmasını istiyorlar.

(İnsanı kendi rotasının çizicisi sayan Batı anlayışıyla Doğu kâderciliği arasındaki fark daha «kaza» kelimesinin tarifinde açığa çıkıyor. Broşürü yazan uzmanlar bu kelimeden sadece şoför hatâsının doğurduğu çarpışma yahut devrilme gibi durumları anlıyorlar. Oysa benim aklıma bambaşka durumlar da geliyor:

Ya Ankara Spor Salonuna benzer bir yapının önünde durakladığım sırada bina arabanın tepesine yıkılırsa?

Ya —bir keresinde Çorum yakınlarında başıma geldiği gibi— üstünden geçerken bir köprü çökerse?

Bunlar da kaza değil mi? Ne tedbir alınabilir böylesine karşı?)

Gelelim uzman teknisyenlerin tavsiyelerine:

Eğer arabayı siz kullanıyorsanız, baktınız ki kaza anında bir yere bindirmekten kaçınmanız imkânsız, çarpmak için mümkün mertebe yumuşak bir şey aramaya başlayacaksınız. Apayrı bir ustalıklmış bu ve ancak bol talimle kazanılabileceği.

Nasıl talim?

Efendim, araba kullanırken ikide birde kafanızda «kaza durumları» icat edecekmisiniz:

— Şu anda kaymaya başladım, döne döne ilerdeki dev kamyonu doğru gidiyorum!

— Şu otobüsün şoförü birden çıldırdı, gittikçe artan bir hızla beni kovalıyor!

YELPAZE

REFİK ERDURAN

İLLE TOSLANACAKSA...

— Solumdan geçmeye çalışan araba devrildi, aynı anda, sağım-daki tren raydan çıktı, aynı anda yolun az ilerisine uçak düştü, üstelik aynı anda frenim patladı! (Buyurun cenaze namazına...)

Hayır, umutsuzluğa kapılmak yok. Kafanızda yarattığınız bu belâ koleksiyonlarınızın ortasında bile kurtuluş arayarak soracaktırmışsınız kendinize:

— Görünürde çarpabileceğim

şeyler arasında en yumuşağı hangisi?

Böylece otomatik olarak bir tahta direği bir çelik direğe, bir telörgüyü bir duvara, bir ineği bir kamyonete tercih etmeye alışacağımışsınız.

İyi mi?

Bunları okuyunca ilk düşüncüm şu oldu:

— Trafikğin düzeni kurulu yerlerde bu usul belki işe yarar ama bizim memlekette gereksiz.

YANLIŞ NUMARA!

Yollarımızda her an sahici belâlardan paça kurtarmak için ccelteri dökerken bir de kendi uydurduklarımızla mı saklambaç oynayacağız?

Ama teknisyenlerin öğütleri aklıma takılmıştı bir kere; baktım, dediklerini ister istemez uyguluyorum.

Bir tehlike var: insan zamanla bu işten zevk almaya başlıyor. Tiryakisi oluyor âdeta. Çünkü iş çarpışmayı ucuz atlatma konusundan çıkıp «Kimi ve neyi ezeceğim?» sorusuna dayanıyor. Bu da bir çeşit Azrail gücü bağışlıyor insana.

Elimde değil, haftalardır yollarda hep için için şeytan dürtüşleriyle uğraşıyorum:

— Şu kazıkçı manavın dükkânına saatte elli kilometre hızla dalsam burnum kanamaz.

— Şu yeni zengin bahçesinin bir ucundan girip, öteki ucundan çıksam kaç bin liralık zarar veririm acaba kerataya?

— Dünyayla alay eder gibi yürüyen şu asifteye mi bindirsem, göbeğini sallayan şu kodamana mı? Hangisi daha yumuşaktır?

Böylece ömrümde ilk defa polis, savcı, İçişleri Bakanı falan kabilinden «cezalandırma yetkisine sahip kişilerinkine benzer duygularım tadını çıkardım. Fena olmuyor vallahi...

Broşürün bir başka öğütü de şu:

«Toslanacak yer belli olduktan sonra kollarınızı başınıza siper ederek önünüze yaslanın. Çarpışma anında insan içgüdüyle kendini geriye atmak istediğinden, bunu yapmak güçtür. Ama kaza yaklaşırken bile gerekli davranışı benimleyebilecek kadar soğukkanlı ve akıllı olmalısınız.»

İlahi broşür! İnsan o kadar akıllı olsa arabaya binip sokaklarda dolaşır mı?

Ama ben yine de memnunum kazalar konusunda yetkili uzmanlardan öğütler okuduğuma.

Çünkü dünyada yalnız trafik kazaları yok; sosyal kazalar var, ekonomik kazalar var, politik kazalar var... Var oğlu var...

Bizimki kadar sakar toplumların hiç değilse temel öğütleri ezberlemesinde ise büyük fayda var:

1. İlle bir yere toslanacaksa en yumuşak yere bindirmeli.

2. Toslama anında hiçbir şey yapılamasa bile kafa korunmalı. Unutmayalım!

Refik ERDURAN

Başkent

HAFTALIK MİZAHİ GÜDÜMSÜZ GAZETE

Hazırlayanlar :
ALİ ÖRSAN ÖYMEN
ALİ ÖZOĞUZ

ÇIKARKEN

Bu başlığı okuyunca «Nereye çıkarken» diye sormayın. Ne yukarıya, ne yazlığa, ne de açığa çıkıyoruz. Sadece, bu haftadan itibaren AKBABA'nın içinde gazete biçimine girdik o kadar. Bir gazetenin ilk sayısındaki ilk başmakalenin başlığı da elbette «Çıkarken» olmalı.

Evet, Başkent bundan böyle AKBABA'nın içinde Akbaba'yla beraber bir gazete olarak çıkacak. Yani Başkent, Akbaba'nın bir ilavesidir ve ayrıca parayla satılmaz. (Taklitlerinden kaçınılması tavsiye olunur.)

Başkent, ne resmi ne de özel ilân alır, her türlü Copyright babaya aittir. (Yani Akbaba'ya.)

Başkent Ankara'lıdır ve biliyorsunuz Ankara'lılar her zaman haklıdır. Neden diye soracak olursanız, çünkü sizden farklıdır. Sizlerden farklı oluşunun nedenini ise coğrafi şartlarla tarihi gelişiminde aramak gerekir. Nitekim Ankara'nın Tarihi ve Coğrafyası, Tabiat Bilgisiyle Arıtmışın aksine daima iyi not almıştır ve Başkent her yıl borçlu olarak bir üst sınıfa yükselmesini bilmiştir. Bunu da Ankara'lıların «politik» oluşlarında aramak lazımdır. Politik, biliyorsunuz lâtince denir ve «poli» kökü ile «tik» takısının birleşiminde ifadesini bulur. «Poli» ise lâtince, «çok» anlamını taşıdığına göre, politik; «çok tikli» demektir.

Bu kadar gramer dersinden sonra hâlâ Ankara'lıların, neden «daima haklı» ve de sizlerden farklı olduğunu anlamadıysanız bir bilene sorunuz.

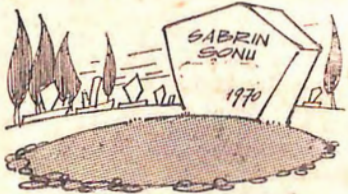
**

HABERLER :

SABREDEN Derviş

ACIDAN ÖLMÜŞ

Derviş Sabırhoğlu adında bir memur dün Yenimahalle'deki evinin bodrum katında ölü olarak bulunmuş ve yapılan otopsi sonucunda kendisinin Personel Kanununu beklerken aklıktan öldüğü anlaşılarak definine izin verilmiştir. Derviş Sa-

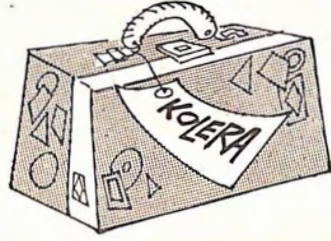
hırloğlu'nun cenazesi bugün öğle namazından sonra Hacıbayram Camiinden kaldırılmış ve merhum, Asri Mezarlığa gömülerek mezar taşına şu cümle yazılmıştır:

«Sabrın sonu sefalettir».

KIRKBİRLERDEN BİRİ

Adalet Partisi büyük kongresinin yaklaşması dolayısıyla kırkbirler arasında kesif bir siyasi faaliyet göze çarpmaktadır. Başbakan Süleyman Demirel'in son radyo konuşması üzerine AKBABA muhabirine bir demec veren ve adının yazılmamasını rica eden bir Kırkbir, Demirel'in sözlerini şöyle cevaplandırmıştır:

«— İnsan ne oldum dememeli, ne oluyoruz yahu demeli.»

Bundan bir süre önce ülkemizi ziyaret eden iki önemli turistten Mr. Devalüasyon Türkiye'yi ve özellikle Türk misafirperverliğini çok beğendiğini ileri sürerek Ankara'da yerleşmeye karar verirken, Mösyö Kolera adındaki turist ise asık bir suratla yurdumuzdan ayrılmıştır. Mösyö Kolera hareketinden önce AKBABA muhabirine verdiği demecde memleketimizden kötü intibalarla ayrıldığını söylemiştir. Arkadaşımızın Mösyö Kolera'yla, tercüman aracılığıyla yaptığı mülâkâtın metni şöyledir:

Soru: — Memleketimizi nasıl buldunuz?

Cevap: — Vibriyonun lenf yoluyla mezenter gankliyonları anus asidinin barsak enzimleri lipo polisakkarit el tor portör çok fena...

Tercümesi: — Yollarınız çok tıkalı, ya da meşgul olduğu için bulamadım desem yerridir. Her ne kadar biz Koleralar ağız ve dışkı yoluyla bulasırız da diğer yollarınızda da aynı şekilde istiskale uğradım. Bir kere hava yollarınızı denemeye kalktım; ama gecikmenin bu kadarına da tahammül edemedim. Kara yollarınıza gelince, en iyisi bu konuyu hiç değşmeyelim, tansiyonum çıkıyor. Ayak ve dayak yoluna ise adım atmaya dahi cesaret edemedim.

Soru: — Denize girmek fırsatını bulabildiniz mi?

Cevap: — A, qui! Stadium algıdum kolik sefalika.

Tercümesi: — Fırsat buldum ama sahil bulamadım.

Soru: — Plâjdan girseydiniz?

Cevap: — Lö cır cır sulfavguanidin.

Tercümesi: — İshal olmaktan korktum.

Soru: — Bize başka bir diyeceğiniz var mı?

Cevap: — No, Mersi Boku!

NOT: Mösyö Kolera, memleketimizden ayrılırken aşı olmadığı için Kapıkule sınır kapısında beş gün karantinaya alınmış ve altıbuçuk lira ödeyerek Yunanistan yoluyla bulasıcı gezisine devam etmiştir.

ŞENOLA GREV

Ankara'da bir ara suratlar yine buruştu. Meclis açıldı sanmayın, çayı kahveyi şekersiz içtik de ondan. Sebep: Şeker-İş grev yapıyormuş. Önce yedi iş kolunda 150 bin işçi greve gidecek diye bar ilân edilmişti. İlânın ertesi günü Tekel-İş'le, uzlaşmaya varıldı. Yüzelli binin yetmişini grevden vazgeçti. Türk-İş'e bağlı Tekelciler grev yapsalardı hiç olmazsa sigarayı bırakırdık. Şeker öyle değil ki. Gel de bırak. Arada bir de Et-İş'in grevi vardı. Mezbahe et kesmedi, kasaplar sinek avladı. Ama bu greve aldırın yoktu. Koskoca Ankara'da topu topu kaç kişi et yiyordu ki? Üstelik Meclis de tatildi.

Ama şeker? Türk-İş'in bu işi, bayağı şeker su kattı. Bereket Türk-İş'in her işi şeker iştir de; bu grev de diğerleri gibi başlamasıyla birlikte üç gün içinde sona erdi. Gelgelelim bizde âdet, biri bir demec verir; örneğin filtre fabrikasında greve gidiliyor diye. Ertesi gün bayilerde filtreli sigara bulunmaz. Ya da gazetede bir haber çıkar: Demire zammı var diye. Piyasada paslı tenekede dahi bulamazsınız. Şekerde de öyle oldu. Türk-İş bir nutuk attı; bakkal, çakkal şekerini kilerlere indirdi.

Grevin ilk günü müydü yoksa üçüncü mü, pek hatırlamıyorum. «Kızılay Meydanında şeker dağıtılacak» diye bir haber çıktı. Fileyi kapıp meydana koştuk. Tam beşbin kişi toplanmıştı, benim gibi elleri fileli, yüzleri neşeli...

Bir süre bekledik, sonra hoparlörle ilân ettiler:

Şeker, sadece doğum yeri Ankara olanlara dağıtılacaktı.

Beşbinin yarısı ayrıldı. Bir süre sonra bir ilân daha:

Son seçimlerde kütüğe kayıtlı olmayanlara dağıtılmayacaktı. 1500 kişi daha çıktı sıradan. Biraz daha bekledik, hoparlördeki adam yeni bir açıklama yaptı:

— Şeker, sadece «A» partisine oy verenlere dağıtılacak!..

Son seçimlerde «B» ve «C» partisine oy atanlar, asık suratlarla meydana terkettiler.

Geriye 500 kişi kadar kaldık.

Bir süre sonra bir ilân daha:

— Şeker, sadece «A» partisine kayıtlı olanlara dağıtılacak.

Kaydımı sildirmeyi unuttuğuma bir hayli sevindim

Meydanda kala kala yirmi kişi kalmıştık ki, kürsüdeki adam daha alçak bir sesle şunları söyledi:

— Arkadaşlar şimdi biz bize kaldık, artık söyleyebilirim; şeker meker yok.

ATASÖZLERİ

Kanun adamı içeri atar
Kendisi dışarda kalır.

KANUNİ SÜLÜ

Az veren candan
Çok veren heyecandan.

VERGİ DAİRESİ

Sürat nezakettir.

İYİ AHLÂK DERNEĞİ

BAŞKENT'İN GELECEK SAYISINDA BÜYÜK YENİLİKLER VAR

1. Büyüklerimizin küçüklük anılarını anlatan büyük tefrikamız: «50 TÜRK KÜÇÜĞÜ»
2. Ay ve Çay Kuponu dağıtıyoruz.
3. «Politika gözlüğüyle Politika sözlüğü»

Ve Meclis açılınca başlayacak olan büyük pehlivan tefrikası :

ER MEYDANI

Gelecek haftayı bekleyiniz.

(Akbaba Reklam)

BURASI MOSKOVA

AKBABA dinleme servisinin Amerika'nın Sesi Radyosundan aldığı bir habere göre Moskova Radyosu dün geceki haber bültenine şöyle başlamıştır:

«— Bugünkü haber bültenimizde sadece iki haber yer alıyor; biri kötü diğeri iyi. Önce kötüsünü bildiriyoruz:

Çinliler Ay'a gittiler.

Ve şimdi de iyi habere geçiyoruz:

Ay'a giden Çinli sayısının yediyüz milyon olduğu açıklandı.

Politik terzi BURHAN ESEN

Demirel, radyo konuşmasında vatandaşları tasarrufa
çağırdı. — Gazeteler —

BİZ Paris'teki Sen nehrinin kıyısında Fransız apaşları ile koyun koyuna yatıp da, Türkiye'ye gelince dükkânımızın kapısına: «Paris'ten diplomalı» terzi diye tabelâ asmadık.

Bir sigara yaktı. Bir de bana uzattı. Gömleğinin önündeki yırtık yeri iç çamaşırı görünmesin diye düzeltti:

— Terzi kendi söküğünü dikiyor, derler. Ellimiz ermiyor elin angaryasından.

Piyasada elini sallasan Paris diplomalı terziye dokunacak. Geçenlerde birine:

— Ulan, diye sordum, Paris nerede?

— İtalya'da, demez mi... Daha Paris'in yerini bilmiyor, belki kartpostallardan resmini bile görmemiş, görmemiş ama... Paris terzilik mektebinin koskoca-man diplomasını çerçeveletip, tezgâhının duvarına asmış. Benim tutulduğum ne kuzu çevirme vergisi, ne de uzun favori züppeliği. Paris palavracılarına kızıyorum.

Bırak Paris'ten diplomayı, ustam bile yok benim. Mesleğin kapısı dururken penceresinden içeriye paraşütle atladık. Uzun hikâye ya... Kısaca özetini anlatayım:

— Manifaturacıydım. Veresiye cilikten topu attım. Kaldık mı a çıkta.. breh, ne iş yapsak ki... Yapsak da medarı maişetimizi temin eylesek.

Elde bir kuruş sermaye yok. Üstelik borçluyuz. Okuduğum gazete, kupon toplayana çeşitli hediyeler veriyordu. Bereket şans orada yaver gitti de bir dikiş makinesi vurdu.

Şunu satayım, parası ile iğne iplik alayım, işportacılaşa başlayayım... diye düşünürken, akıl vere vere beni iflâsa sürükleyen bir arkadaşım:

— Sakın satma, dedi.

— Turşusunu mu kurayım?
— Şimdilik eve kaldır, lâzım olur.

— Cepte metelik yokken evdeki dikiş makinesi ne işe yarar?..
— Terzilik edersin.

— Ömrümde iğneye iplik geçirmemiş, düğme dikmemişim. Nasıl terzilik yaparım?..

— Düşündüğün şeye bak. Şimdi piyasada sanatını bilen var mı ki? Radyoyu kurcalayan radyocu, saati bozabilen saatçı, buz dolabının kapağını açıp kapayan dolap tamircisi değil mi?..

— İyi ama terzilik öteki dalgalara benzemez. Pantolon dik, diyecekler. Bu iş dalavereye gelir mi?..

— Her işin kolayı, püf tarafı var. Pantolon iki soba borusu demektir. İki boruyu birbirine tutturdun mu ne olur?..

— Soba kurulmuştur...

— İki soba borusunu birbirine tutturunca pantolon dikilmişti. Sar kâğıda, ver müşteriye...

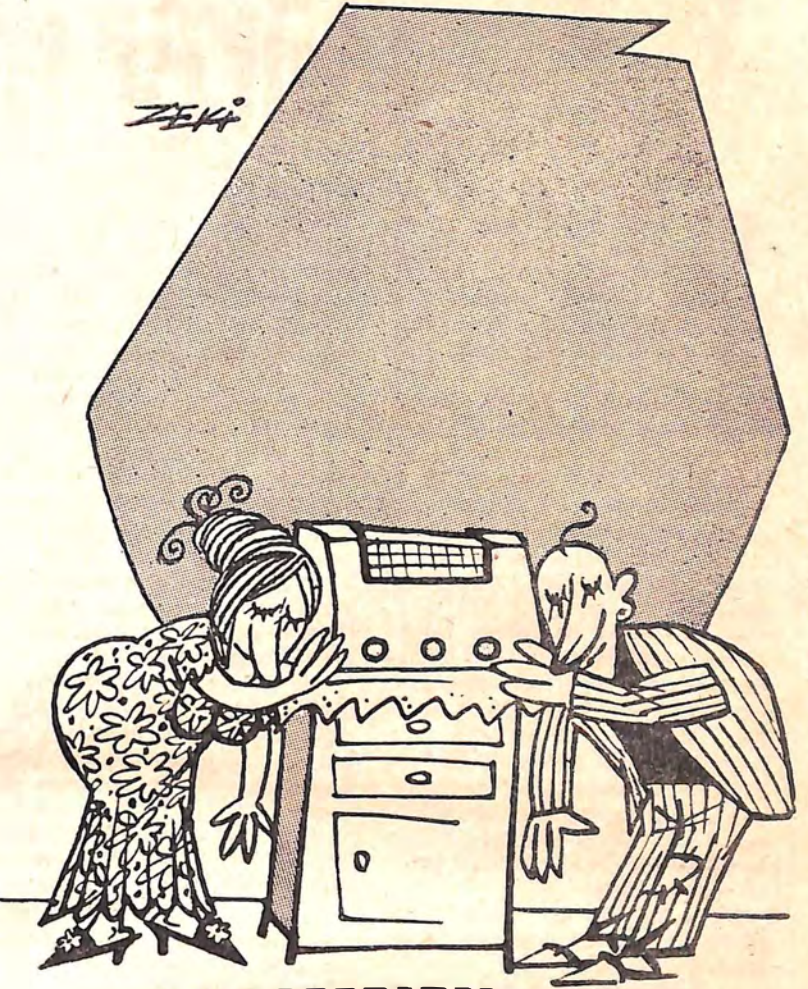
Mecburdum o serserinin lâfına uymaya. Zira bizim ev açlık duvarını aşmak üzereydi. Aldık ele makası, «Bismillâh» diyerekten dükkânın kapısını açtık. Birkaç kumaş bozduk. Soba borularını tutturalım dedik, olmadı. Müşteriden para yerine dayak aldık çoğu defa. Gün geçtikçe elimiz iğneye, makasa yattı. Hâlâ pantolon terzisiyim. Cekete cesaretim yok.

Pantolon bol mu geldi:

— Kabahat bende değil, diyorum. Çok zayıfsın. Kilo almaya çalış.

Sonra başlıyorum doktor gibi saymaya: Her gün pirzola, böbrek, ciğer. Bol hamur işi. Yiyebildiğin kadar tatlı. Onbeş güne kalmaz, diktiğim pantolon bol gelmek şöyle dursun, dar bile gelecektir!..

Eserimin içine sığmayan şişmanlara perhiz tavsiye ediyorum. Yine de ekşirlerse:

İLK TASARRUF!

rum. Yine de ekşirlerse:

— Şişmanlardan vergi alınacakmış, kilo vergisi, duymadın mı? diyorum. Paketi koltuklarının altına kıştırıp, iktidara «Hayır duası» okuya ortalıktan toz oluyorlar.

Her şey politika ile yürüyor şimdi. Biz acemi terziler siyasi metodlardan faydalanmasak, müşteriye iş beğendiremeyiz.

Bak şu pantolona. Sayalım mı ceplerini: Bir, iki, üç, dört, beş, altı. Hepsisi de kocaman kocaman. Karaborsacının pantolonu bu. Devalüasyon söylentileri çıkar çıkmaz acele sipariş verdi. Zam furçası geliyor ya. Adam bu cepleri bile az buluyor. Telâşlı mangırları ceplere sığdıramamaktan...

— Devalüasyonu enflasyon,

enflasyonu da kampasiyon izler diyor da başka lâf etmiyor.

Şuna bak. Tek cebi var. O da saat için. Devlet memuru giyecek. Borçlarını dağıtınca sadece kırk elli kuruş kadar ufak para kalıyormuş.

— Onlarla bir duble rakı içiyorum, diyor zavallı, meyhaneden başlıyoruz borçlanmaya...

Bu pantolon da milletvekilliği ni meslek edinmiş birinin.

— Yepyeni pantolonu yama ile doldurmuşsun, giyer mi bunu?

— Müşteri öyle istedi. Köyle, seçim propagandasına giderken giyecek. Kürsüden:

— Azilî seçmenlerim... diyecekmiş, sizlere hizmet içüüüün, yamalı pantolon giyiyooooo!

Çaktın mı dalgayı?...

Burhan ESEN

Berberler, traş ettikleri müşterilerine fatura verecek. — Gazeteler —

Yazısız

Girer mi, girmez mi?

VEDAT SAYGEL

TÜRKİYE'YE gizlice giren bir kolera mikrobunun kaleme aldığı gezi notlarının Batı'ya kaçırılarak yayınlanmasıyla yer yerinden oynamış, galeyana gelen dünya mikropları çeşitli ülkelerde büyük gösteriler yapmış, alelacele toplanan Birleşmiş Mikroplar Teşkilâtı sıcağı sıcağına konuyu ele almıştı.

Radyolar, bir yetkilimizin vatan daş sağlığıyla ilgili demecini kendi sesinden verirlerken, toplantıda da çok önemli kararlar alınıyordu.

Mikrofonu, yenmeye hazır bir meyve gibi dudaklarına yanaştıran yetkili:

— ... İşte bu nedenlerle kolera Türkiye'ye giremez! derken, Birleşmiş Mikroplar Teşkilâtı kürsüsünden toplantının son konuşmasını yapan üye:

— Adı geçen ülkeye ebedî boykot uygulanmasını öneriyorum, diyordu. Zira önemli olan bir mikrobun Türkiye'ye girebileceği, ya da giremeyeceği değil; girdikten sonra ne halt edeceğidir.

Ellinde bulunan bir kitap kalınlığındaki defteri arkadaşlarına göstererek devam etti:

— İsterseniz ben susayım, biraz da belgeler konuşsun.

Kürsünün sağında oturan görevliye uzattı defteri:

— Okuyunuz lütfen.

Diğeri uzatılan defteri aldı ve okumaya başladı:

«Eğer radyonun ibresini çeşitli istasyonlarda dolaştırmasaydım böyle bir yerin varlığından haberim mi olurdu? Eğer tatilimi değişik bir yerde geçirmeyi kafama koymasaydım, yola mı koyulurdum? Konuşmacı, öyle akıl almaz şeyler söylüyordu ki, inanmamak mümkün değildi. İşte nurlu ufuklar, diyordu. İşte

vaadettiğimiz refah, diyordu. İşte görülmemiş kalkınma, diyordu. Sorarım size neyimiz yok, diyordu. Bolluk bereket felâket halini aldı! Öyle ki köylü vatandaş bahçesinden ürününü alıyor, yiyecek insan bulamadığından gidip denize döküyor! Balıkçı vatandaş gece demiyor, gündüz demiyor dünyanın masrafına girerek balık tutuyor, sonra tuttuğu balıkları yine denize atıyor! Neden? Vatandaş tokluktan patlayacak hale geldi de ondan! Peki, madem sonunda denize dökülecek, neden onca insan ürün almak için çırpınıp duruyor diyeceksiniz. Ne yapalım yâni? Üretimi, avlanmayı yasaklayalım da, bu iş kapılarını kapatalım mı?

İşte bu sözler büyüledi beni. Ne pahasına olursa olsun gideceğim, işçisinin, çiftçisinin ihtiyaçtan değil de, vakit geçirmek amacıyla çalıştığı bu refah ülkesini yakından göreceğim.

İmza
Kolera»

Üyeler şaşkınlıkla sordular:

— Eee, ne var bunda?

— Sessizliği bozmayalım arkadaşlar, diye rica etti defteri getiren. Birazcık sabırlı olun.

Döndü yanındakine:

— Devam edin lütfen.

«Hayret! Adamlarda ne büyük haberleşme teşkilâtı varmış meğer. Böyle saat gibi çalışan bir ülke refaktan bunalmaz da ne yapar?

Evden çıktım da bindiğim trende acaba Türkiye'ye hangi noktadan giresem diye düşünüp duruyorum. Görevliler:

— Tren buraya kadar, diye uyar masalar, Bakû'ya geldiğimin farkında olmayacağım.

İndim. Elime geçirdiğim bir Türk gazetesine baktım ki ne göreyim?

Birinci sayfanın en görünür yerinde, «Kolera Bakû'da» yazmıyor mu? Şaşıtm, kaldım! Trenden ineli daha iki dakika olmadan geldiğimi nasıl gördüler, haberi ne ile verdiler, gazeteyi ne zaman bastılar da taa buralara kadar gönderdiler?

Otelde tanıştığım tifo grubundan bir mikrop arkadaş:

— Türkiye'ye ille girmek istiyor san, önce izini kaybetmelisin, dedi. Anlaşılan seni tanıyorlar. Üstelik adım adım takip de ediyorlar.

Haklıydı. Kimseye sezdirmeden İran'a geçtim ki, Türk gazeteleri ben henüz düşünürken aklımdan geçenleri öğrenmemişler mi? Atmışlar başlığı:

«Kolera İran'a sıçradı!»

Tifo yemini billâh ediyor:

— Kimseye söyledimse gençliğimin hayrını görmeyeyim, diye.

Bu kez ona da duyurmadan geçtim Irak'a... Gazetelerin başlıca konusu yine benim: «Hızla yurdumuza doğru gelen kolera Irak'ta!»

Gazeteler Suriye'ye yerleştiğimi yazarken ben, peşine takıldığım bir kaçakçı topluluğunun sayesinde mayın tarlalarını geçip, Türkiye'ye girmiştik bile! Ne var ki, Türkiye'de bulunduğuma inanmam, sınırdan girmem kadar kolay olmadı. Hayat çoktan bitmiş buralarda. Tarlalar kurumuş, ormanlar yanmış, kasaplık hayvanlar ölmüş, ortalıkta tek insan kalmamış! Açlıktan, yorgunluktan cızlamı çektim, çekiyorum! Yaşı ne olursa olsun vücuduna yerleşip ihtiyaçlarımı giderecek bir kişicik bulsam...

Derinden derine iniltiyi andıran bir ses geldi kulağıma. Dinledim, yeni ölmüş bir sığırın içinden çıkıyordu. Hayvanın ağzına sokulup, içeriye seslendim:

— Hey arkadaş, in misin, cin misin?

Ölgün bir cevap geldi:

— Ne inim, ne cinim... Ben de senin gibi talihiz bir mikrobum.

— Cinsin?...

— Sığır vebası derler bize.

— Buranın insanları ne oldu?

— Pilisini pirtisini toplayan selâmeti kaçmakta buldu!

Tamam. Gazetelerden önce halk duymuştu geldiğimi demek.

— Kimden kaçtılar, senden mi, benden mi?

— Seni beni kim takar blader? Kuraklıktan yıldırı millet!

— Peki ne tarafa gittiler?

Neyse ki son nefesini vermeden adresi verebildi:

— Cami tarafına...

Yeni bir umutla tabanları yağlayıp yeni bir kasabaya girdim ki, orası öncekinden de beter! Görünürde tek canlı olmadığı gibi, basacak kuru bir yer de yok!

Umutsuzluktan çılgına dönmüş-tüm:

— Hey! diye bağırdım. Kimse yok mu bu köyde?

Çamurların içinden bir kurbağa vırıkladı:

— Sadece ben varım.

— Seni ne yapayım? İnsan yok mu?

— Yok, dedi hayvancık, gittiler.

— Neden?

— Su baskını yüzünden başka ilere göç ettiler!

Yarı yıkılmış bir evin unutulmuş radyosundan, bir yetkilinin konuşması duyuluyordu:

— ... Görülüyor ki söylentilerin aslı esası yoktur! Kolera yurdumuza giremez!

Başımı ellerimin arasına alıp yığıldım oracığa! Beynım zonklıyor, kulaklarımda radyodan dinlediğim sözler yankı yapıyor: «Kolera yurdumuza giremez!»

Doğru. Buraya gelecek koleranın yedi bayram anası ağladı demektir! Ne halt ettim de rahatımı bozduğum bilmem ki...

İmza
Kolera»

Bir kaç üye, ellerinin tersiyle gözlerinden süzülen yaşları silerken, diğeri okumaya devam etti:

«On güdür ayrım ben bucağımdan

Baba ocağından, yâr kucağından Nasiplenmeden gençlik çağından Açlıktan ölüme atılmışım ben.

Uzun bir yolculuktan sonra vardığım yeni bir kentte, ihtiyar üç beş kadını bulamasaydım ne yapardım bilmem! Birinin eline yapıştım da, ağzına götürsün diye bekliyordum. Bekle Allah bekle kadın elini oynatacak gibi değil. Biraz daha yurkara tırmanayım derken altımdan biri:

— Çüş! diye bağırdı.

— Ağzını topla, diye tersledim.

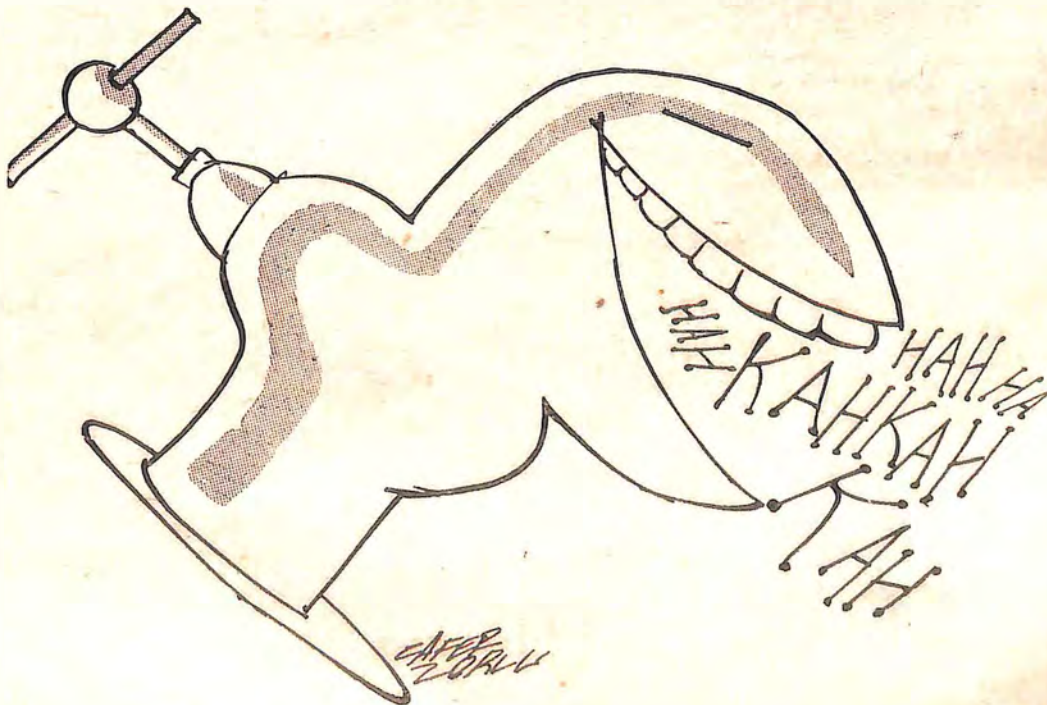
Daha da diklendi:

— Ulan hıyar, enseme basacağına sıranı beklesene!

Hayretle sordum:

— Ne sırasını?..

Sağlık Bakanı, «Terkos suyu için» dedi. — Gazeteler —

YAZISIZ

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://rantey.org>

— Yoo, dedi başka bir mikrop. Açıkgozluk yok. Burada kaç gündür nöbet tuttuğumuzu biliyor musun?

— Ne bekliyorsunuz?

— Kadının elini ağzına götürmesini... Zavallı öyle ihtiyar ki... Kızılay'ın gönüllüleri gelip kolunu kaldırmasa, elini ağzına götüremeyecek zavallı!

— Kaç günde bir elini ağzına götürüyormuş?

— Valla ben bir haftadır nöbetteyim, henüz görmedim. Rivayete göre son olarak geçen ayın başında esnerken eli ağzına gitmiş.

— İşe yarar başka insan yok mu burada?

— Yok, dedi dost olduğumuz mikrop. Buralarda eli ayağı tutan çalışmak için büyük şehirlere gider.

— Büyük şehirlerdeki ne yapar?

— Onlar daha büyük şehirlere giderler. Gide gide sınıra dayandılar mı bir yolunu bulup Avrupa'ya tüyerler.

Biz konuşurken kadıncağız ağzını açma zahmetine katlandı, biz de elini kaldırmasına yardım ettik de içeri girebildik.

Girmesine girdik ama, yürü yürüyebilirsen! Gırtlığına kadar mikrop dolmuş zavallı. Biz yukardan bastırırken, alttakiler feryadı basıyor!

Arkadaşlardan biri:

— Fırsat varken tüyelim, dedi. Ağzını kapattı mı yandı!

— Pekli, ne yapacağız?

— Çıkıp başımızın çaresine bakalacağız.

— Valla arkadaş, dedim, bende adım atacak hal kalmadı.

— Ben biraz yardım ederim.

Atladık aşağı. Kendimden geçtim. Gözlerimi açtığımda sekiz nüfusun zar zor sığıştığı bir gecekondu odasında buldum kendimi. Şimdi dinleneceğim biraz.

İmza
Kolera

Hiçkırarak bir sayfa daha çevirdi defteri okuyan:

«Bilmem ne olacak şu benim halim»

Elbet tutacaktır bir gün vebalim
Ortadan kalkacak tatlı hayâlim
Çoktan hâpı yutmuş bir mikrobum ben.

Uyandım ki göğsüm ağrıyor, ke-sik öksürükler boğazımı yırtıyor. Radyoda yine kolera girer mi, gire-

mez mi tartışması var. Odada bulunan yüzden fazla mikrop da bu tartışmaya katıldılar mı? Dinle işin yoksa... Yok efendim koleranın belirtileri şiddetli ishale devamlı istiframış da, hastalığa kapılan kimse bir daha iflâh olmazmış da... Tepem attı:

— Neden siz girince hastanın midesi barsağı bozulmuyor da, kolera girince istifra başlıyor? diye sordum.

— Eee, dedi bir kaç. Boş mideye yabancı bir madde girdi mi bozulur elbet!

— Siz mikrop değil misiniz?

— Sen bize bakma. Biz olmasak, insanlar çoktan ölecek ya, fedakârlık ediyoruz yine. Yiyecek ve içeceklerde vitaminin yerini biz aldık. Mikrop yiyor, mikrop içiyorlar. Ama dedik ya, kolera mikrobunun girmesi, hayatında hiç havyar görmemiş insanın havyar yemesine benzer. Yabancı maddeyi hemen tanıır mide!

Birkaç öksürükten sonra:

— Senin durumun çok kötü, dediler. Bir hastaneye atsana kapağı...

— Yok, dedim, vatanıma dönmek istiyorum.

— Dönemezsin ki...

— Neden?

— Kolera nedeniyle yurda giriş

Balıklara da zam geldi. — Gazeteler —

Ahklara...

Balıklara zam!

Vatandaşa gam!

çıkış sıkılaştı da ondan.

— Ben de kimliğimi açıklar teslim olurum, dedim.

— Ohoo, dedi biri. Her «Ben şuyum» diyene inanacak olsalar, dâhi bolluğundan memlekette basacak yer bulamazlar. «Ben kolerayım» demene kolera olduğuna inanmazlar ki...

İmza
Kolera

«Sağlık Bakanı, koleranın yurda neden giremeyeceğini açıklarken, doktorlar teşhisi koydu bana!

Kötüyüm yarına çıkmaz diyorlar
İlaçtı, iğneydi sökmey diyorlar
Bu horoz bir daha ötmey diyorlar
Çoktan verem olup çürümüşüm ben»

Evet, bu ülkeye kolera giremez. Girse bile hasta edecek kimse bulamaz. Balsa bile bir kötülüğü olmaz. Vücuttaki mikroplar kolerayı aralarına alırlar, en azından benim gibi verem edip bırakırlar!

İmza
Talihsiz kolera

Hiçkırıklarla oturuma son verilirken Birleşmiş Mikroplar Teşkilâtı Türkiye'ye oybirliğiyle mikrop sokma yasağı koyuyordu.

Vedat SAYGEL

Lüks hayat

(Demirel'in: «Az eğlenen, az vergi öder» demesi üzerine)

Bize göre değildir bu,
Otuz kuruş bir şişe su,
Hep ıslık çalar borusu,
Musluktan iç gel sevgilim.

Kemer sıkın diyor devlet,
Kalmadı sıkacak kuvvet,
Fakat yine de devam et,
Biraz daha sık sevgilim.

Eğlenceye paydos artık,
Dediler, zevkle katıldık,
Radyoyu bile kapattık,
Mırıldanma hiç sevgilim.

Sinema lükstür gidilmez,
Tiyatro zaten bilinmez,
Dolmuşlara hiç binilmez,
Yürüyelim hep sevgilim.

Lükse para yetmez elbet,
Yatağına göre zevk et,
Kemigin var ona şükret,
Et isteme hiç sevgilim.

Fikret, aç yaşıyorum sanma,
Lükse eğlenceye dalma,
Parasız aşka inanma,
Ayrılalım gel sevgilim...

Fikret YILMAZ

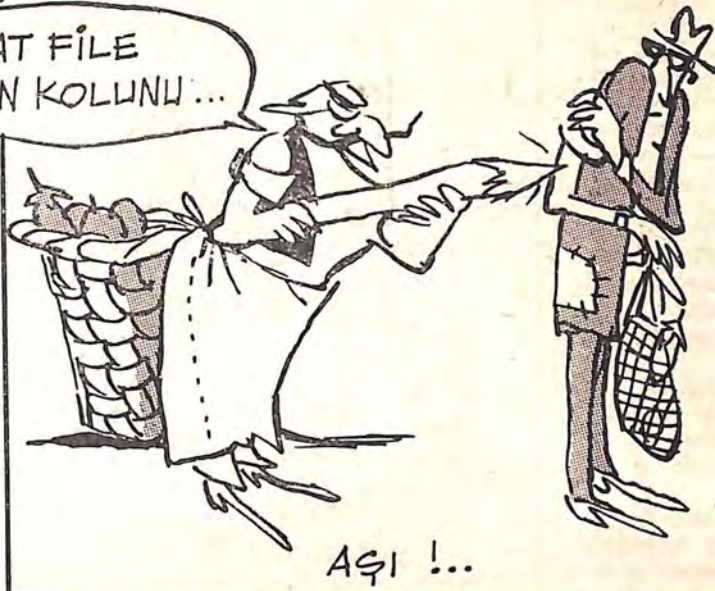

— Ver şuradan bir kilo, oğlum!..

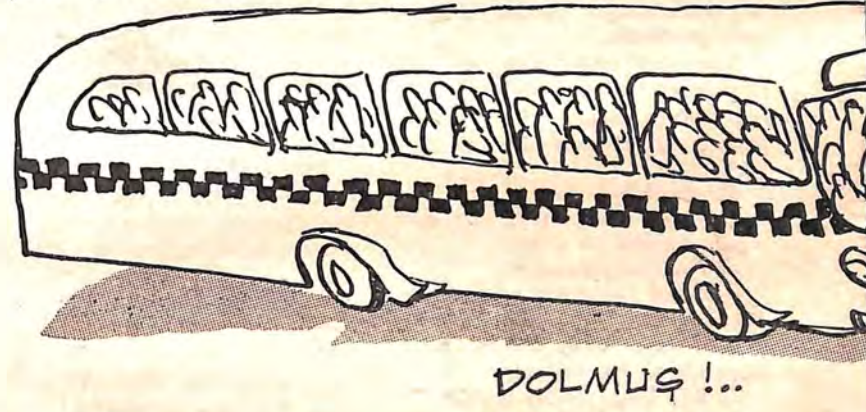

LİZAT FİLE
TUTAN KOLUNU...

-SİGARA, SEK
ARTTIRIYOR

-DOLMUŞLARA ZAM YAPILINCA, HALK OTOBÜSLERE HÜCL

İstanbul'un Kadıköy semtinden N. S. adındaki okuyucumuz, küçük yaş-
taki çocuğunun mahallede arkadaş-
larıyla oynarken toprak yemesinden
yakınıyor. Bu hal yaygın mıdır, sık
sık görülen bir vak'a mıdır, tedavi-
si var mıdır? diye soruyor.

Bu maalesef irsi bir hastalıktır. A-
na-babadan çocuklara geçer ve yine
maalesef sözcüğünü kullanarak söy-
lüyorum ki çocuklarımızın çocukları-
na da geçecektir. Malûmuâliniz, in-

san vücudu bir miktar su, bir mik-
tar kan ve bazı dozaalarda maden-
ler bulunan bir organizmadır. Mem-
leketimizin arzettiği özel şartlar do-
layısıyla gerek şehirlerde, gerek ka-
sabalarda, gerekse köylerde esen
rüzgârdan, geçen otomobilden ve
daha birçok vesilelerle epey mik-
tarda toz-toprak yutulduğundan bi-
zim insanlarımızın bünyesinde kire-
ce maalesef bir miktar da toprak
karışmış bulunmaktadır. Bu durum-

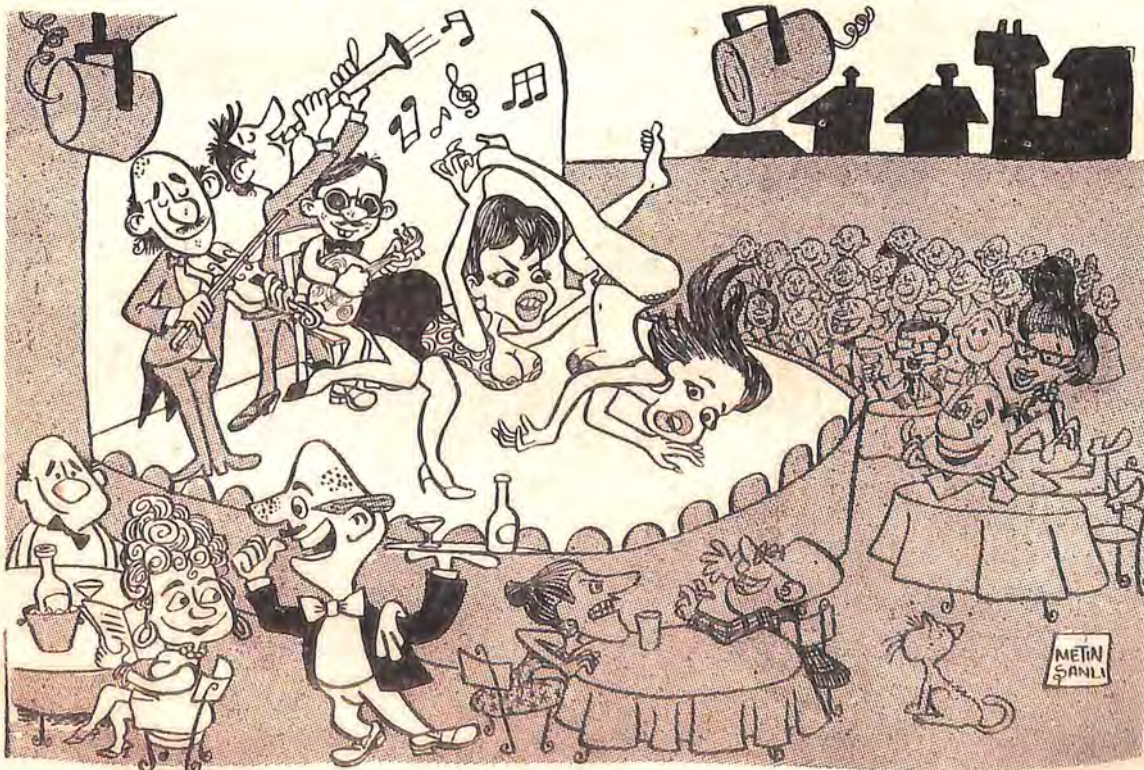
da, bünyesi topraklı ana-babadan
doğan çocukların toprak yemelerini
tabii karşılamak gerek. Çünkü, ço-
cuk henüz a a karnındayken dola-
şan kana toz-toprak katılmış bulun-
duğundan, bünye, doğduktan sonra
da toprağa karşı bir eğilim göster-
mektedir. Yetişme çağına olan ço-
cunun bünyesi toprak yemek sure-
tiyle ihtiyacı kadar toprak depola-
dıktan sonra yeme durumu sona e-

recek. Ondan sonra tıpkı siz a-
na-babalar gibi artık hayatları bo-
yunca kâh rüzgâr esintisi, kâh oto-
mobil tozutmaları neticesinde hafif
dozaalarda toz-toprak yutmakla ida-
re edecektir. Bu hal de, hepimizin
bildiği gibi, öldürücü değildir. Çocu-
ğunuzdan, sağlık açısından, başka
bir şikâyetiniz yoksa en az sizin ka-
dar yaşama şansına sahiptir demek-
tir. Memleketin sosyal şartlarında
bir değişiklik olmazsa çocuklarımızın
çocuklarına da bu «toz-toprak yeme»
hali aynen intikal edecektir. Hoşça
kalın sayın okuyucumuz.

Şimdi de İstanbul'un Fatih ilçesi-
nden bir okuyucumuzun sorduklarına
cevap verelim. Bu okuyucumuz 55
yaşlarında bir hanım. Bugüne kadar
kendisinde mevcut olmayan bir has-
talığın, uyur-gezerlik hastalığının
kendisine musallat olduğunu yazıyor
ve küçüklükten böyle bir şeyi olmadı-
ğına işaret ederek doğuştan olmayan
bu hastalığın sonradan nasıl oldu-
ğuna şaşıyor ve sebebini soruyor.

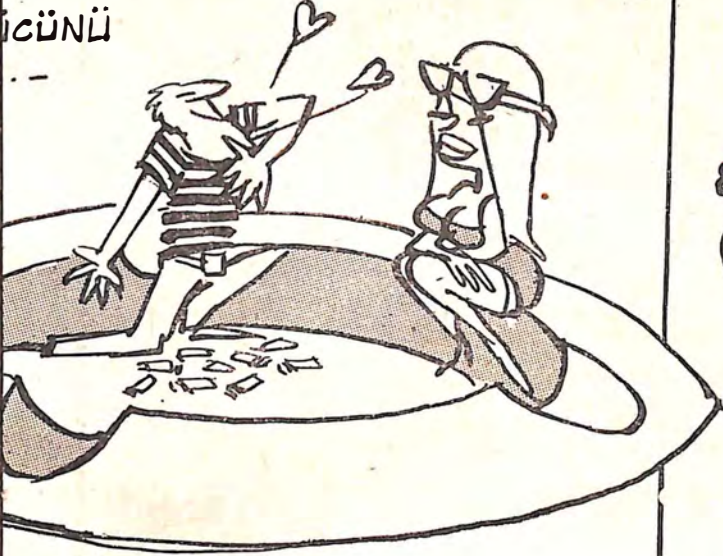
Evet, okuyucumuz haklıdır, uyur-
gezerlik sonradan olmaz, doğuştan-
dır. Fakat, kendisinin gönderdiği
mektubundaki teferruatlı malûmata
göz attığımda gördüm ki hastalığı-
nın teşhisi mektup satırları arasın-
da mevcuttur. Efendim, bu semtte
son 4-5 yıldır sular akmamakta ve
sadece geceleri birkaç saat veril-
mekteymiş. Tabii, kadıncağz ertesi
gün asgari yaşama şartları için ge-
rekli suyu biriktirmek maksadıyla
her gece tatlı uykusunun arasında
birkaç defa kalkmak zorunda kalı-
yor ve yarı uykulu vaziyette su kap-

On ses sanatçısı sıra meselesi yüzünden kavga etti. — Gazeteler —

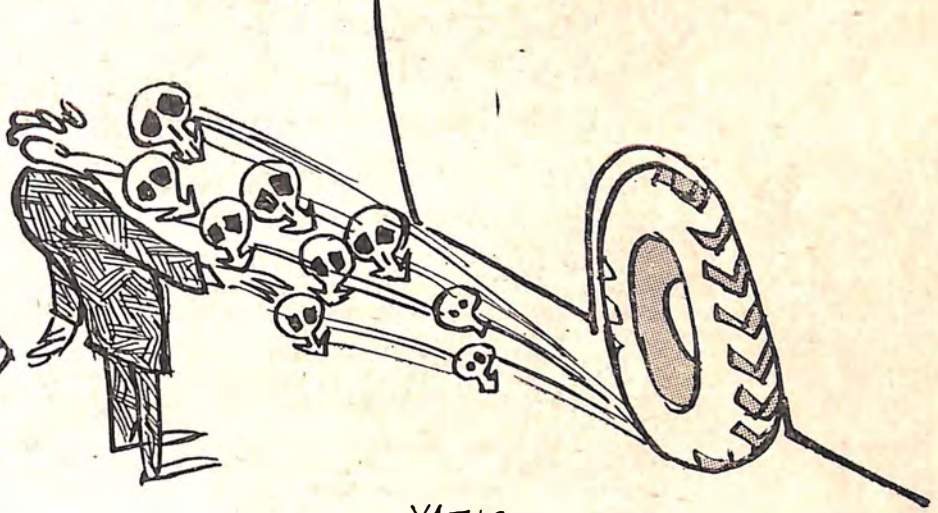
— Hayır hamfendi, pankreas güreşçileri değil.. ses sanatçıları!..

İCÜNÜ

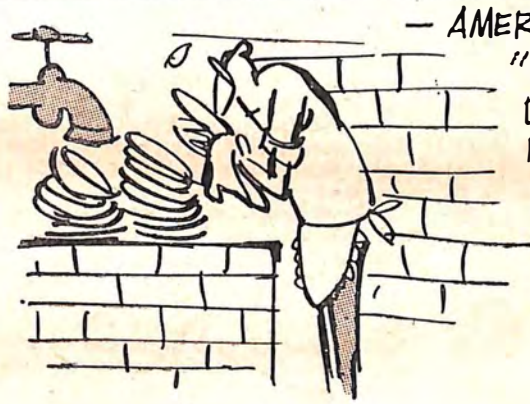
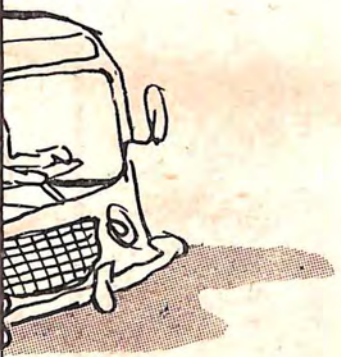
YAZISIZ

- OTOBÜSLER ÖLÜM SAÇIYOR .. -

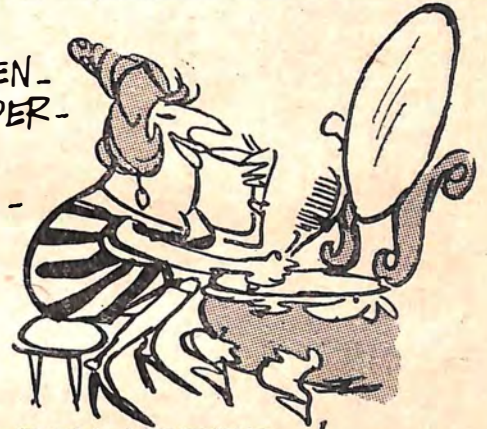
YAZISIZ

TTİ. -

- AMERİKA'DA :

"ERKEK EFEN-
DİMİZDİR DER-
NEGİ.."
KURULDU..

EFENDİM NERDE BEN NERDE !..

larını dolduruyormuş. Su hem gece vakti hem de belirli olmayan saatlerde verildiğinden her tıkırtıya «Acaba su mu geldi?» diye uyanan Fatihli okuyucumuz demek oluyor ki uykusunu iyice şaşırmış ve bu şaşırma sonunda uyurken gıcırma ve gezerken de uyumaya başlamış, böylece uyur-gezer olmuş.

Sözünü ettiğim Fatihli okuyucumla aynı semtten gelen 15 imzalı mektubun sahiplerine âcıl sular dilerim.

Bendeniz Konya'nın merkez ilçesinden 40 yaşlarında bir vatandaşım. Ben para yüzü göremiyorum doktor bey. Her şeyi normal görmekteyim, örneğin dağ, taş, deniz, kuş, ağaç, kazık falan her şeyi gayet iyi görebilmekteyim, fakat bu yaşıma geldiğim halde para yüzü göremiyorum. Acaba bu nasıl bir hastalıktır, her şeyi görüp de bazı renkleri görememe şeklindeki renk körlüğü gibi bir şey mi, tedavisi var mı, lütfen izah eder misiniz?

Her şeyi görüp de para yüzü görememe hallamız arasında yaygın bir hastalıktır. Bu hastalık halk dilinde «Vermeyince Mâbut neylesin Mahmut» sözlerinde derin ifadesini bulur. İnsanda bir kere yer etmeye başladı mı kolay kolay tedavi edilebilen bir hastalık değildir. Bazı hallerde bir şok neticesinde (örneğin bir piyango çarpması, kat vurnası gibi âni ve saniyenin milyonda biri kadar kısa bir zamanda vuku bulan mucizeler sonunda) geçtiği olur. Fakat nadirdir, insan piyango listelerini takip etmekten bu defa tüm potansiyelini iyice zayi eder ve

hayatta hiçbir şey görmemeye başlar. Yurdumuzda 40 yıl önce sıtmanın, şimdi trahom'un ve çok yakın bir gelecekte de diğer hastalıkların kökü kazındıktan sonra «para yüzü görmeme» hastalığının da kökünün kazınması temenni edilmektedir. Ölmez sağ kalırsak görürüz o günleri inşallah!

İzmir'in Güzelyalı semtinden F.D.

adındaki bir okuyucu da «Ayda 500 lira kazanmaktayım. Bu parayla 6 nüfuslu bir aile geçinebilir mi? diye soruyor.

Önce, bu mektubun bize yanlışlıkla gönderilmiş olduğunu sanıyorum. Çünkü sağlık bahsiyle ilgili değildir. 6 nüfuslu bir ailenin ayda 500 lirayla geçinip geçinemeyeceğini ben acırededen bilebilirim?... Yok eğer oku-

yucumuz ayılgının azlığını kastederek «Bu parayı kimya, ya da ilaç olarak mı kullanalım?» şeklinde bir şaka yapmak istemişse kendisine şunu söyleyelim: Biz, sütunlarımızda ciddi meselelerle ilgileniyoruz, şakalarla değil!

Bu haftalık «Cidden Şaka» sütunundan bu kadar... Hepiniz hoşça kalın.

MİS
TİK

YEDİ

PAZARTESİ

Yarısı içerde, yarısı dışarda

Tütün ekicileri, fındık üreticileri, çay üreticileri, sarmısak üreticileri derken ayaklanma sırası hükümet üyelerimize geldi.

Tekel Bakanı Amerika'ya uçtu. Dışişleri Bakanı, Ortak Pazar ül-keleriyle temasa geçti.

Parlamentoyu temsilen kurulan bir heyet Uzakdoğu'ya gitti.

Geri kalan Bakanlar ise dağıldılar yurda...

Başbakanın açıklamasından sonra böyle bir şey olacağını biliyorduk zaten.

Hatırlarsınız, «Fiyat artışlarını ön-lemek için icabederse dışardan mal getirir, burada kendimiz satarız» gi-bilerden bir uyarma yaptı, Bakanla-rın yarısı toptancı ülkelere aktı, ya-rısı yurda dağılıp iştiracılığa uy-gun yer bulmaya kalktı!

SALI

Sabırdır taşar

Açık oturuma katılan iki elektro-nik beyin fikir birliğine varılamayın-ca, ağıza alınamıyacak kadar ağır küfürlerle birbirlerini susturmaya çalışmışlar.

Hem de Newyork televizyonunda oluyor bu.

Sanırız seyircilerin hemen hepsi-ni şaşırtmıştır bu olay.

Gerçi fikirle başlayıp küfürle bi-ten konuşmalara «Tartışma» adı ve-rildiğini herkes bilir. Bilir ama yi-ne de yadırgar işte...

«Tartışmayı küfürleşmeye vardır-mak ancak doğal beyin taşıyan in-san oğlunun hakkıdır» der, bir ma-kinenin insanlığa özenmesine haklı olarak isyan eder.

Oysa düşünmez ki diğeri de in-san aklının yarattığı bir makine be-yindir, sabrının taşıdığı yerde insan-ca lâflar etmeye herkes kadar yet-kilidir.

ÇARŞAMBA

Yardımanın Türkçesi

Ajansların biri susuyor, biri başlı-yor:

«Avrupa ekonomisi göküntünün e-şiğinde!»

«İngiltere şaşkınlık içinde!»

«İtalya hükümeti iktisadi çökün-tüyü önlemek için çare arıyor!»

«Sterlin sallanıyor!»

«Liretin geleceği tartışılıyor!»

Öf be!... Bu ne gürültü brader?

Akıl isteyin verelim. Yardım iste-yin edelim.

Fırsatını buldukça «Ekonomimiz-deki gelişmeye hayranız» diye sırtı-mızı sıvazlayanlar sizler değil mi-y-diniz?

Liranın başına gelenlerden sonra da hayranlığınız devam ediyorsa e-ğer, el altından bir haber uçurun iki iktisat uzmanı, bir kalkınma plā-nı verelim, kaşla göz arasında sizin hesabınızı da görelim!

PERŞEMBE

Lâfla olmaz

Belediye Başkanları arasında ay-lar önce başlayan lâf savaşı son safhasında.

Hamle bir İstanbul'a geçiyor, bir İzmir'e... Atabey bir söz mü etti?

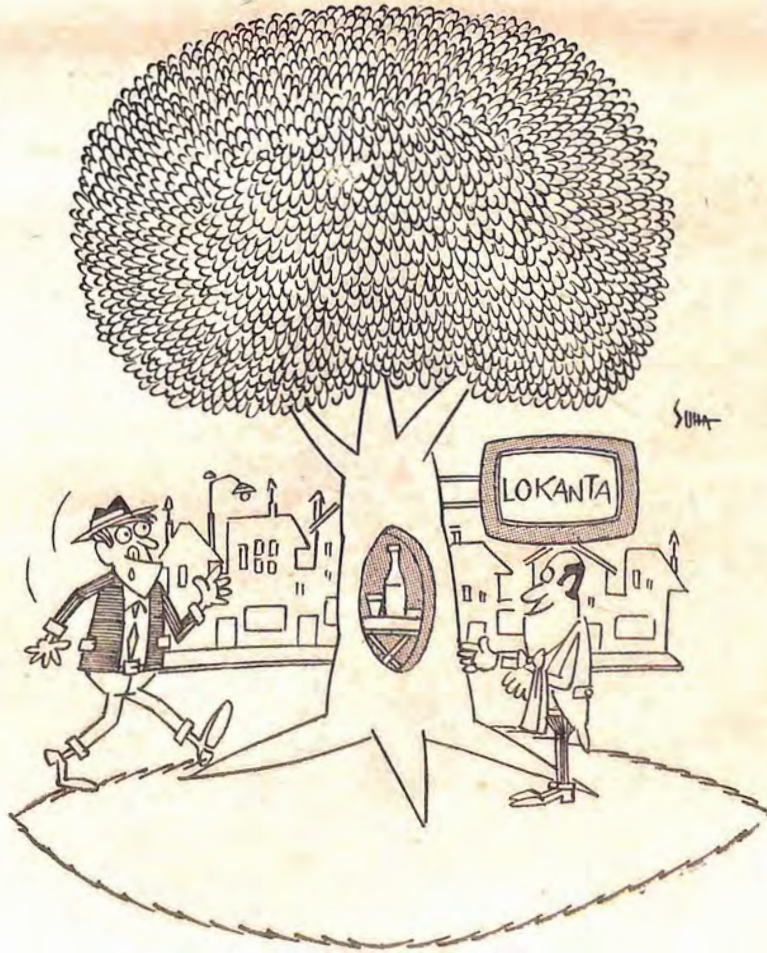
Kibar hemen nezaketi bir yana ite-rek beş cevap birden veriyor.

Eee, Kibar konuşur da, Atabey su-sar mı? Almış gazetecileri karşısı-na, «İzmir'in temizlenmesi iş mi ya-

— Yasağa rağmen açık su satılıyor. —

— Dur, biraz düşüneyim... İntihar etmek için henüz kesin kararımı vermiş değilim!

— Geleceğin gıdası yaprak olacak. —

Ücretsiz PDF Kitap Arsi - <https://rantey.org>

GÜN

ni?» demiş. «Küçük şehir olduğu için temizliği de kolay olur.»

Vay sen misin İzmir'e küçük di-yen? Küplere binen Osman Kibar da, «Önemli olan büyüklük değil, sistemli çalışmaktır.» diye başlayıp ağzına geleni söylemiş.

Brader bırakın Allahaşkına şu çe-kışmeyi... Bir şehrin temizliği, ki-çüklüğüne ya da büyüklüğüne bağlı değildir. Oturduğu yeri temiz tut-mak halkın elindedir.

Örneğin İzmir'i İstanbul'a taşısa-lar; İzmir'e belediyesiyle, halkıyla yerleşsek biz, bir şehir nasıl yaşan-maz hale getirilmiş görün siz!

CUMA

Birkaç kelimeyle

Yedi günün diğer olaylarını da, haftanın şu son gününde toplayalım isterseniz.

Londra'daki akıl hastanelerinin bi-rinde tedavi gören bir deli, «Ölüm Işın» diye adlandırılan hârika bir makine icad etmiş.

Günden güne dünyanın değiştiği bir kez daha belgeleniyor işte.

Eskiden dâhiler yenilik arar, deli-ler uslu hastanede yatardı; gü-nümüzde keşifler ve icatlar delile-re; delilikler dâhilere kaldı.

Bitlis, 20 yıldan beri ilk kez bir Milli Eğitim Bakanı görmüş.

Bir de Doğu halkı neden cahil di-ye düşünür dururuz.

Bir Milli Eğitim Bakanının gir-mesi 20 yıl sürerse Bitlis'e, nasıl gi-rer mektep medrese?

İstanbul'da borcunu ödeyemeyen 6 lise, 3 kaymakamlık, 4 mal müdür-lüğü ile 3 tapu müdürlüğünün elek-triği kesilmiş.

Görüyor musunuz şu parasızlığın ettiğini?

Devlete bağlı organların elektriği-ni kesiyor, bizim gibi garibanların iflahını...

CUMARTESİ

Açıklama

Milletlerarası polis teşkilâtı tara-fından açıklanmasaydı öğrenemiye-cektik. Rakamları görünce şaşırdık ilkin:

Birinci, Truva... Yanında bir ra-kam: 115

İkinci, Karadeniz... 112

Üçüncü, Akdeniz... 94

Dördüncü, Samsun... 82

Beşinci, İzmir... 73

«Allah Allah, gemiler arasında milletlerarası bir yarış yapıldı da haberimiz mi yok?» derken anladık ki rakamlar puanları değil, poliste-ki sabakalarını göstermiyormuy-muş?

Eee, bu da bir hünerdir doğru-su... Her sefere çıkışta bir posta polis kaydına geçen gemi kimde gö-rülmüş?

Oysa yola çıktı mı bizden bir ge-mi, kârı zararı boşver, sabıkası ga-ranti!

PAZAR

Bulurlarsa...

Yeni buluşlar arasında bize en garip görüneni şu oldu: «İnsanlar gelecekte yaprak yiyecekler.»

Hiç umutlanmayalım boşuna. BİZ o günleri de göremeyiz.

Üç beş yeni vergi, birkaç yeni zam; yaprağa da hasret kalırız o za-man!

Vedat SAYGEL

BİR bakıma ikisi de mutlu de-
ğildi. Eşinin hoppallığı yüzün-
den Kolet, gecelerinin çoğunu
geniş yatağında tek başına geçirir-
yordu. Zira genç adam iki gece ev-
de kalsa, üçüncü gece soluğu so-
kakta alıyordu. Sonra... Sonra ma-
ceraya atılacağı kadınları gözlerin-
den tanıyordu kâfir. Trende ise avı-
nın karşısına oturur, gülümseyerek
taarruza geçerci. Araba kullanırken
sistemi değiştiriverirdi hemen. Ço-
ğunlukla تنها köşelerde arabası â-
rızalanan sevimli kadınları, ya da
oto stopçu güzel kızları arardı. Ba-
zen de gazetelerin «Gönül Postası»
sütunlarında eş arayan kadınlara
mektup yazardı.

Kısacası çapkın bir kocaydı Alain.
Annesini görmek bahanesiyle bir
haftahığına evden uzaklaşması da,
yeni heyecanlara özlüm duyması ne-
deniyle olmuştu.

Fakat hayâl kırıklığı, yedi günlük
hürriyetinin daha ilk adımında ya-
yakasına yapışmıştı. Sevgilisi Ag-
nes yeni bir sevgili bulduğundan,
telefonu yüzüne kapamıştı. Flörtü
Nathali, büroda çok yorulduğunu
söyleyerek onu bir güzel atlatmıştı.

Tatsız tuzsuz gelen bir akşam ye-
meğinden sonra yatmaya hazırlanır-
ken telefon çaldı. Umutsuzlukla kal-
dırdı alıcıyı:

— Alo...

Çok tatlı bir kadın sesi şakıdı ku-
laklarında:

— Dominik'le konuşabilir miyim?

— Yanlış numara düşmüş olmalı,
diye sıkıntıyla cevap verdi. Burada
öyle bir kimse yok.

İki dakika sonra telefon yeniden
çaldı, az önceki tatlı ses yeniden şa-
kıdı:

— Dominik'le görüşmem mümkün
mü?

— Yanlış numara madam. Ne ya-
zık ki burada o isimde kimse yok.

Aklına gelen bir kurnazlıkla ko-
nuşmasına devam etti:

— Fakat sesiniz öyle güzel ki, Do-
minik olmadığımı üzüldüm doğrusu.

Kapattı telefonu. Bilerek, ya da
bilmeyerek âşık olduğu sesin sahi-
bini hayâlinde şekillendirerek ağır
ağır soyundu, yatağa girdi. Göz ka-
pakları tam ağırlaşıyordu ki telefon
çaldı. Kaldırdı alıcıyı. Aynı ses:

— İşte yine karşınızdayım, diye
fısıldadı. Rahatsız etmiyorum ya?...

— Rahatsız etmek mi? diye sevinç-
le bağırdı Alain. Aksine öyle mem-
nun oldum ki... Müzik gibi ruha
yayılan bu güzel sestem rahatsızlık
değil. mutluluk duyuyor insan.

— Teşekkür ederim. Benim de ay-
nı mutluluk içinde bulunduğumu iti-
raf edeyim öyleyse. Tabii, sesiniz
sayesinde... Siz, Roufire caddesi 75
numarada oturuyorsunuz değil mi?

— Evet.

— Şu halde Dominik'i tanırırsınız.
Soyadı, Houletrove'dur. Aynı semt-
te oturuyorsunuz.

— İnanın tanımıyorum.

— Yazık. Onu, doğum günü parti-
me davet edecektim.

— Çok genç ve güzel bir sesiniz
var. Saygısızlık olmazsa, yaşınızı
öğrenebilir miyim?

— Siz kaç yaşındasınız?

Gerdek gecesinde bir kız, erkek çıktı. — Gazeteler —

— Otuzbir...
— Benimki yirmialtı... Ne iş ya-
parsınız?

— Bir şirkette çalışıyorum. İsmi-
niz?...

— Evelyne. Sizinizi?...

— Alain. Aşk konusundaki düşün-
celerini öğrenebilir miyim?

— Elbette.
— Hiç sevdiniz mi?

— Eh, yeteri kadar... İşin garibi,
hep zengin erkekleri sevdim. Orne-
ğin Onassis gibi, Rockefeller gibi...
Fakat nedense onlar beni sevmedi-
ler. Ardıma düşenler hep fakir kim-
selerdi.

Aştan, politikaya atladılar.

— Kötu bir devirde yaşıyoruz, de-
di Alain. Yollar parselenmiş, trafik
kördüğüm olmuş. Hele hava yolcu-
luğu başka bir âlem. Tahiti'ye git-
mek için uçağa biniyorsunuz, bir de
bakmışsınız Küba'ya iniyorsunuz!

Konuşmaları daha samimi bir ha-
vaya büründü.

Evelyne sordu:

— Beni nasıl düşünüyorsunuz?

— Sesinize bakılırsa çok güzel ol-
malısınız. Havaya kalkık küçük bir
burnunuz, ufacak ağzınız, çilli yanak-
larınız olmalı. Öyle değil mi?

— Evet. Saçlarım kumral, gözle-
rim de mavidir.

— Oh Evelyne, sizi görmeyi öylesi-
ne arzuluyorum ki... Yumuşacık el-
lerinizi tutmak, küçük burnunuzu,
çilli yanaklarınızı, doyasıya öpmek
istiyorum.

Konuşmaları iki saatten fazla sür-
dü. Ertesi gün Furstenberg meyda-
nındaki havuzun yanında buluşmaya
karar verdiler.

Alain o gece hiç uyumadı. O ses...
Ah o tatlı ses, kulaklarında yankıla-
yıp duruyordu.

Sabaha karşı daldığı kırık dökük
uykuda önce telefondaki sesle ken-
di sesinin birbirine karıştığını, son-
ra vücutlarının birleştiğini görüyor-
du.

Ertesi gün, Evelyne sözleşilen ye-
re gelmedi.

Akşamı güç yapan Alain, bir ak-
şam önce not ettiği numarayı çevir-
di:

— Neden telefon ettiğimi biliyor-
sunuz her halde?

— Evet.

— Saatlerce bekledim.

— Gelemedim.

— Neden?

— Sizin gelmeyeceğinizden kork-
tuğumdan...

Ertesi gün için aynı yerde buluş-
maya söz verdiler.

Uykusuz bir gece geçiren Alain,
randevu saatinde heyecanla buluşma
yerine koştu. Sadece adını bildiği,
sesini duyduğu genç kız oradaydı iş-
te. Boş bir sıranın üstünde, arkası
dönük, bekleyip duruyordu. Genç a-
dam sessiz adımlarla heyecanla yü-
rüttü. Aradaki mesafe gittikçe kapa-
nıyordu. Üç adım, iki adım, bir a-
dım... Tam ensesindeydi şimdi. Sa-
bırsız dudaklarından fısıltılı bir ses
döküldü:

— Evelyne!

Telefondaki sesin sahibi yavaş ya-
vaş döndü:

— İşte, geldim.

Başkasıyla karşılaşacağını uman
genç adam, karşısında şakrak sesli
karısı Kolet'i gördü!

Bertrand de Goyon'dan

Çeviren:
Süheylâ AYKUT

Kadınlarda, iç çamaşırı giymemek moda oldu. — Gazeteler —

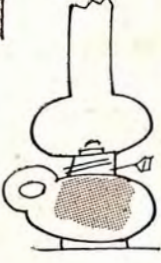

Yazısız

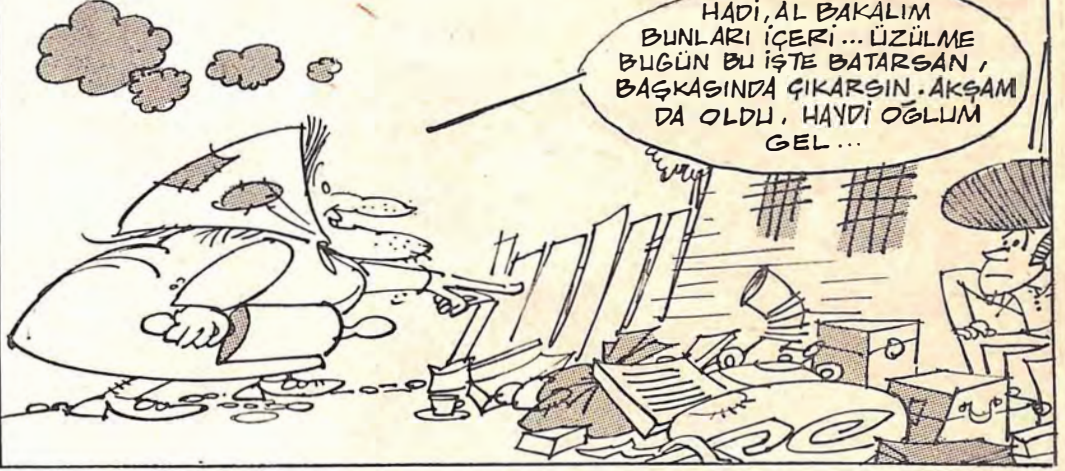
Selâhattin'in Lâmbası

YAZAN:
SUAVİ SÜALP
ÇİZEN:
SEMİH BALCIOĞLU

11

NAFİYE HANIMIN TAARRUZU HEPSİNİ PÜSKÜRTMÜŞ, KAPININ ÖNÜNE GENE ESKİ SULH VE SÜKUN GELMİŞTİ.

AAA... HERİF CERYANI KESMİŞ, GÖRDÜN MÜ ŞİMDİ KARANLIĞA KALDIK. BARI GİDİP BAKKAL-DAN VERESİYE MUM ALAYIM...

FAKAT BAŞKA BİR SÜRPRİZ ONLARI BEKLİYORDU. ÇÜNKÜ ELEKTRİK PARASINI ÖDEMEDİKLERİ İÇİN, ELEKTRİK TAHSİLDARI MUZAFFER CERYANI KESMİŞTİ.

AL DA DERMİMİZE YANALIM ANNE.

NAFİYE HANIM MUM ALMAYA GİTMİŞ, SELÂHATTİN KARAMSAR, ÜZGÜN ESKİLERİN ARASINA ÇÖKÜVERMİŞ. "ŞİMDİ BİRAZ DİKKAT.."

SELÂHATTİN LÂMBAYI EL YORDAMIYLA ALDI VE FİTİLİNİ ÇIKARMAYA ÇALIŞIRKEN... TELEFUNKEN... BİRDEN LÂMBADAN NE ÇIKSA BEĞENİRSİNİZ?... BİR DUDAGI YERDE, BİR DUDAGI GÖKTE KOCAMAN BİR ARAP ÇIKMAZ MI?..

AMAN YARABBİ.. LÂMBADA ADAM VAR. MIŞ, HANEYE TECAVÜZ ETTİK...

Gökmen Özdenak :

"Ben de
Gibbs traş kremi
kullanıyorum,,
diyor.

Siz de Gökmen
Özdenak gibi bol
köpüklü Gibbs'le
traş olarak sıhat-
li bir cilde sahip
olunuz.

Spor asları Gibbs ile traş olur!

(İlâncılık : 9314 — 139)

1970 YILINDA **4** MİLYON

İSTANBUL
ATAKÖY'de
35
APARTMAN
Dairesi

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basın : 60176 - A - 20266 — 138)

Zıkkımın Kökü

MUZAFFER İZGÜ

— 37 —

Atatürk Parkını geçip sola saptık. Karanlık sokaklardan ilerleyip boş bir arsaya girdik. Şişeyi cebimden çıkardım. O zaman şişenin kapalı olduğu geldi aklıma:

- Lan oğlum bunun tapası?
- Heye vallaha!
- Ee, nasıl açacağı?
- Kıcına vura vura...

İki yumruk birader çekti, iki yumruk ben. Çıkarmanın imkânı yok. Birader:

— En eyisi tapayı içine sallıyak getsin, dedi.

— He, öyle edek.

Sağlam bir çöple tapayı içine dürtmeye başladık. Sonunda cop edip, mantar şişenin içine düştü.

— Hadi çek gardaş!

— İlkin sen çek!

Şişeyi diktim kafama.

— Al, dedim.

Nasıl? diye sordu. Sarhoş oldun mu hemen?

— Yoo, bişey yok daha.

— Yok amma, şimdi biraz sona bağırın.

— İç hele sen de;

O da çekti:

— Lan acıymış be, dedi, sirke gibi kokuyor, ağzımın içini buruşturdu.

— Ver, şimdi ben.

On dakika sürmedi şişenin boşalması. Birader:

— Miydem bulanıyor, dedi.

— Düşünme miydeni.

— Ya neremi düşünüyün?

— Başka yerini.

— Amma aklım hep orda. Ağa lan, benim başım dönmiye başladı ha!

— Eh, benim ki de, fabrika gibi...

İkimiz de ilk kez şarap içiyorduk. Bir keresinde mahallemizde bir düğün olmuş, şişe dibi kalan şaraplardan rakılardan birer damla içmiştik, hepsi o kadar. Ama bu yarımşar şişe şarap hayli kuvvetli geldi her birimize... Kardeşim ayağa kalkar kalkmaz:

— Yarın satarık, dediği şişeyi yere çarpmasıyla parçalaması bir oldu. Ardından bastı kahkahayı. Ben de bastım, ama hemen aklıma Raziye geldi, gülmeyi bırakıp ağlamaya başladım. Nasıl ağlıyorum, belki anam babam ölse o kadar ağlamam.

Birader:

— Lan, diyor, lan ağam ağlama, yarın olsun hele, ben o herifin anasını sülälesini... Lan nasıl benim gardaşımı böyle per perişan eder be! Vay dâri dünyada bi dene gardaşım benim. Çıkarım önüne dümbüglün, derim, lan sen gedecen, avrat burda galacak. Avradı burda bırakdın ne âlâ, yok bırakmadın, o zaman ölümlerden ölüm beğen. Kırk gatr mı isten, kırk satır mı, yok bu işin şakası vallaha!

Gözlerimin yaşını siliyor, sırtıma vuruyor:

— Ağan ne güne duruyor lan, diyor, hep böyle andelüp günler için. Kalk şimdi gidek o herifin yanına, çekek bi kenara erkek erkek gonusak. Ağlama lan ağam, ağlama, hadi gidek!...

Yola düştük. Kolkola girmişiz. Ben bir acıklı şarkı tutturmuşum... Bu kez birader ağlamaya başladı:

— Lan ağam niye ağlıyon?

Ağlıyor boyuna. Sümüşünlü çeke çeke, gözyaşlarını akıtı akıtı...

— Söyle lan ağam niye ağlıyon? Neden sonra söyledi:

— Ya sen de onun ardından çeker gidersen, ben kimlere gardaşım derim?

Öyle bir firaklı lâf etti ki, bu kez ben başladım ağlamaya. Zaten perişan ya, M..... illerinde kendimi kaldırım üstlerinde daha perişan bir durumda görüp halime ağlamaya devam ettim.

Düşmüşüz yola, kolkola, hem ağlıyoruz, hem gidiyoruz. O gıdeceğime ağlıyor, ben perişanlığım. Yaşlı bir adam:

— Lan n'oldu size? dedi.

Otur da anlat şimdi bu adama, benim M..... illerinde kaldırımlardaki perişan durumumu. Yalpaladığımı görünce:

— İçmiş gâvur döller, dedi.

Ondan gerisini hatırlamıyorum, kendimizi Taşköprü'nün başında bulduk. Birader:

— Gidek mi? dedi.

Dedim:

— He, gidek.

— Ya bekçiler polisler enselerlerse?

— Gezmek yassak mı?

— Heye lan, yörü vallaha!

Dutlu evin bulunduğu çamurlu sokağa vardık. Raziye'nin evinden sonra iki ev daha var. Ondan sonra zaten bahçeler başlıyor.

— Hangi ev? dedi birader.

— Nah şu, dut ağacı olan ev.

— Kel ağaç mı?

— Heye.

— Demek bu evin içinde o gıznan sevişdin ha?

— Seviştik ki ne sevişmeler?

— Nasıl, zarplı mı?

— Zarplı ki ne zarplı, daş gibi ne yanını dutsan.

Evin önünden hiç sallanmadan geçtik. Vurduk boş arsaların içine. On adım gitmedik, ayaklarımızın altı sakızlı çamurla doldu.

Birader:

— Deyim mi sana, dedi, şimdi bu çamurlu ayaknan kaçsak da kaçmak ha... Ayakkabıyı bırakıp gidersen ne âlâ.

Çamurlara bata çıka evin arka tarafına geldik. Geldik ama, Raziye'nin evine arka taraftan girebilmek için bir ev daha aşmak gerek.

— Boşver, dedi birader. Hadi geri gidek. Hırsız diye bi yakalarlarsa, bu ötegece garakolunda anamızı bellerler. Sen en eyisi gardaşım, yarın bu avradı köprü'nün başında bekle!

Ayaz, epeyce kendimize getirmişti bizi.

— Heye, dedim.

— Öyle ya ağam, bi avrat uğruna bu yaşdan hırsız damgası yedin miydi, ondan sona yandın belle...

— Lan Ali, şuram yanıyor be!

— Yanar ağam yanar. Gahbe, nasıl da yakmış seni böyle?

— Yakdı işte...

— Çok şükür benim çıram yok daha...

Tekrar çamurlara bata çıka sokağa çıktık. Oradan Taşköprü'ye geldik. Raziye'nin yanına ilk gittiğim gün geldi aklıma. Kahveyi gördüm, ocakçıya saati sordum, bahkçı, hepsi bir bir geçtiler gözlerimin önünden... Ulus Parkı'nın yanındaki çeşmeden kana kana su içtik, bahçelerimizi yıkadık, mahallemizin yolunu tuttuk...

Sabhaleyin anam o kadar:

— Kalk Kemal, güneş doğdu! dedi ama kalkmadım.

— Oğlum lokantaya geç galacan, millete çorba...

Cevap bile vermedim... Millete çorbaymış, bana nesi ulan milletin içeceği çorbadan?

— Hasda mısın? dedi.

— I-ih, dedim.

Peder, anama söylendi:

— Bir evde heç iki hasda olur mu? diye. Bırak yatsın çocuk.

Ve yattım. Neden sonra deli gibi uyandım. Saat yok ki bakasın, kaç-tır. Ya saat on'u geçtiyse, Raziye gelip gittiyse. Deli gibi giyindim.

— Lan oğlum acele etme, nasıl ol-sa çorbayı bişiren bişirdi, içen iç-di, dedi.

Anam bağırdı arımdan:

— Çay iç, ekmek ye!...

Tam zamanı yanı...

Yoldan geçen Ferhat âbiye saati sordum. Saati olmayanları göpçüba-şı yapmazlar galiba. Ferhat âbi:

— Dokuz, dedi.

— Tam kaç?

— Dokuz işde lan!

İçime su serpildi. Ama yine de bakkal Sami Hoca'ya saati sormak-tan kendimi alamadım.

— Dokuz buçuğa beş var, dedi.

Adımlarımı açtım. Kestirmeden Kanlı Fabrikanın önüne çıktım. Or-dan Siptilli, Pazar yeri ve Kuruköp-rü... Uzaktan lokantaya baktım. Us-tayı, mutfağı görmeme imkân yok. Eh, elbet boş kalacak değil ya bizim yerimiz. Her halde bugün tutmaz-larsa bir adam, yarın mutlaka tu-tarlar, bu dünyada bulaşık yıkama-ya can atan insan gırla...

Lokantaya da gözükmemek için karşıya, fırının önüne geçtim, ora-da beklemeye başladım. Çok geç-medi aradan, Raziye karşıdan gözüük-tü. Caddeyi geçip, karşıladım.

— Burda mı bekliyordun? dedi.

— He, dedim. Çıktım artık lokan-tadan.

— Niye?

— Heç, gafam bozuldu.

— Bana mı?

— Niye sana olsun? Getmene bo-zuldu.

— Sen istesen getmem ki. Senle gederim, cehennemin bir ucuna ga-dar gene gederim.

Asri Sinemanın oradan Dörtöl ağzına çıktık.

— Bir şey düşündün mü Kemal? diye sordu.

— He, dedim.

— Ne?

— Getmem de, diret!

— Olmaz ki.

— Niye?

— Götürür.

Kulağının ardını gösterdi:

— Akşam yumruk vurdu.

— Hırpo niye vurdu?

— Boyuna ağlıyorum diye. Öldü-rür sona beni.

— Birkaç gün gaybol ortadan!

— Nerye gidiyim?

Cevap veremedim.

— Saklayacan mı beni bi yere? dedi.

— Nerem var ki?

(Devamı var)

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiyatı: 125 kuruştur.

Küçük odalar

Üç kuzeyli oturmuş, odalarının küçüklüğünden şikâyet edi-yorlardı. Biri:

— Benim odam o kadar küçük ki, dedi, ceketimi çıkaraca-gım zaman, kolumu pencereden çıkartmak zorunda kalıyorum.

— Ya benimki... diye atıldı ikinci kuzeyli. Körolası odanın küçüklüğünü anlatmaya kelimeler yetmez. Hasta olup doktor çağırırsam da dilimi çıkarmam gerekse, adamı dışarda bekletiy-o-rum, dilimi kapının aralığında gösteriyorum!

Üçüncü kuzeyli:

— Ohoo, dedi, saray gibi geniş odaları bulmuşsunuz da, hâlâ halinizden şikâyet ediyorsunuz. Benimki o kadar küçüktür, o ka-dar küçüktür ki, güneş içeri girdiğinde, ben dışarı çıkıyorum!

— Çok güzel.. şimdi gül biraz!..

Tiyatroda

Şehrin büyük tiyatrolarının birinde oyun bitmiş, aktörler soyunma odalarına girmiş, seyirci kapılara yönelmişti. Başrolü oynayan aktörün soyunma odasına giren biri:

— Bu gece harikulâdeydiniz, dedi. Sizi, hiç bu kadar başarılı görmemiştim. Bu piyesi Newyork'ta oynadığınızda en ön sıradaydım. Paris'te en ön sıradaydım. Zürih ve Londra'da yine en ön sıradaydım. İnanır mısınız, bu gece yine en ön sıradaydım.

— Yaa, dedi aktör, gazetelere tenkid ya-zıları mı yazıyorsunuz?

— Yok canım, dedi beriki, falso yaptığ-nız yerlerde size yumurta atıyorum!

Yazısız

Plâj

Çölü otomobiliyle geçmeye ça-lışan turist, gördüğü manzara karşısında gözlerine inanamadı. Bir adam mayosunu giymiş, hav-lusunu omuzuna atmış, rahat ra-hat yürüyordu.

— Hey, diye seslendi, nereye gidiyorsunuz böyle?

Adam aynı rahatlıkla cevap ver-di:

— Yüzmeye...

— Fakat haritaya göre denize varmanız için daha ikiyüz kilo-metre yürümeniz gerektiğini bil-miyor musunuz?

Yoluna devam eden adam:

— Sen boşver haritayı, hesabı, dedi. Madem deniz ikiyüz kilo-metre ötedeymiş, kumu buraya kim dökmüş?

İftira

Arkadaşıyla karşılaşan genç kız:

— Antoine ile aramızda her şey bitti, dedi.

— Ne oldu?

— Durup dururken bana iftira atmaya kalktı. Yetmiyormuş gi-bi, üstelik dövmeye de kalkıştı.

— Neden?

— Gece yarısı eve geldiğinde ben yatmıştım. Tutturdu «Bu o-dada bir erkek daha var» diye. Ne söylediysem inanmadı. Küfür etti, eline geçirdiği bir sopa ile dövmeye kalktı...

— Eee?...

— Tam vuracaktı ki, bereket Gaston karyolanın altından çık-tı da beni kurtardı!

— Terbiyesiz.. çabuk çıkar göz-lüğünü!..

Rüya

Güçlkle uyandırılan iş adamı-nın karısı:

— Öyle güzel rüyalarla dolu bir geceydi ki, dedi kocasına. Se-nin özel sekreterindim, sabaha kadar kucağından inmedim!

— Sizin gibi bir striptiz dansözü bu sıcakta böyle giyinik oturur mu hiç?..

Rötarsız

Trenlerinin rötâ yapmasıyla tanınan kü-çük taşra şehrinin belediye reisi bir saatine baktı, bir trene baktı, sonra sevinçle yerin-den fırladı. Olacak şey değildi bu... Her za-man şehre ancak akşama doğru girebilen 13.15 treni, bu sefer vaktinden bir dakika ön-ce gelmişti. Hemen yanına koştu, makiniste:

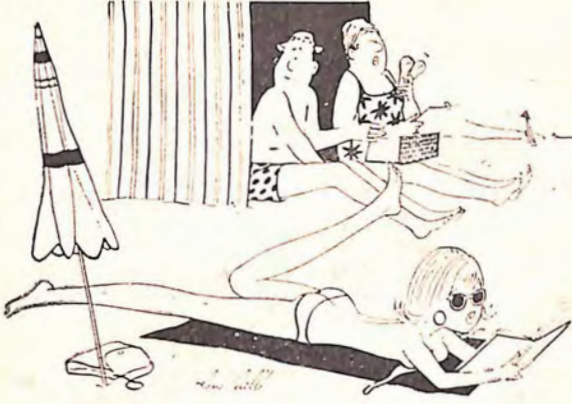
— Büyük bir başarı bu, dedi. Şu müba-rek treni vaktinde getiren ilk makinist ola-rak, bu küçük hediyemizi kabul edeceğinizi umar...

Hediye olarak uzatılan sigara tabakasını cebine indiren makinist asık bir suratla:

— Anladık anladık, dedi. Ömrüm boyun-ca saklayacağım verdiğiniz hediyeyi... Trene gelince: Bugünün değil, bu dünün 13.15 treni!

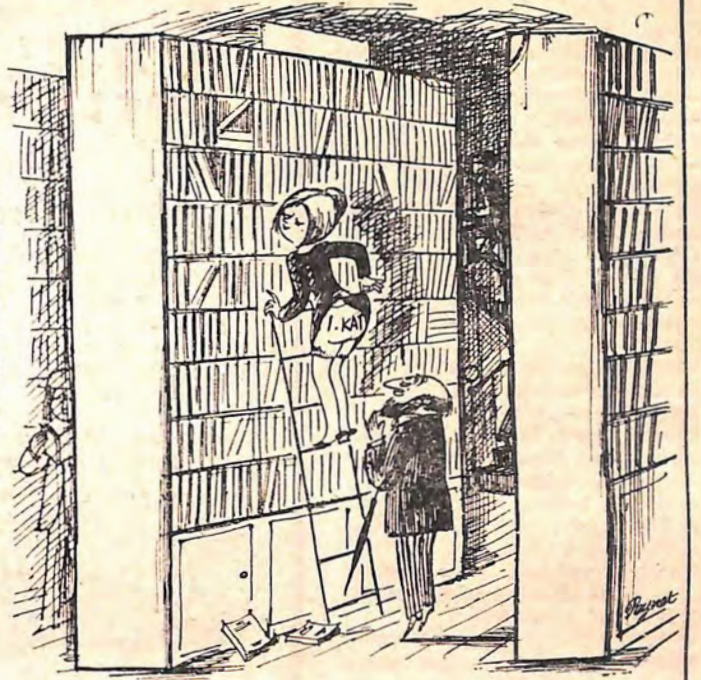

— Annem, erkeklerle konuşma dedi... — Tamam, konuşacak değiliz ki güzelim!..

- KADINBUDU YEMEK İSTER MİSİN POOL ?..

Dünya karika- türleri

- SEKS KİTAPLARI MI SORUYORSUNUZ ?..

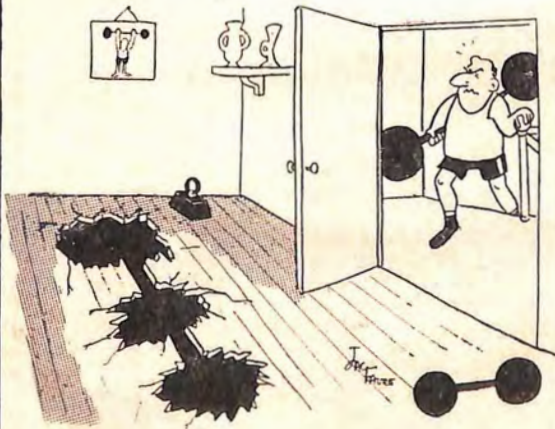
- BAĞIŞ OETİRMENE LÜZUM KALMADI JORJ.
BEN VERDİM !.

YAZISIZ

- PAHALI MI ? AMAN MADMAZEL SİZ BUNUN İÇİNDE
NELER YAPILDIĞINI BİR BİLESENİZ O ZAMAN
FİYATI ÇOK BULMAZSINIZ !..

YAZISIZ

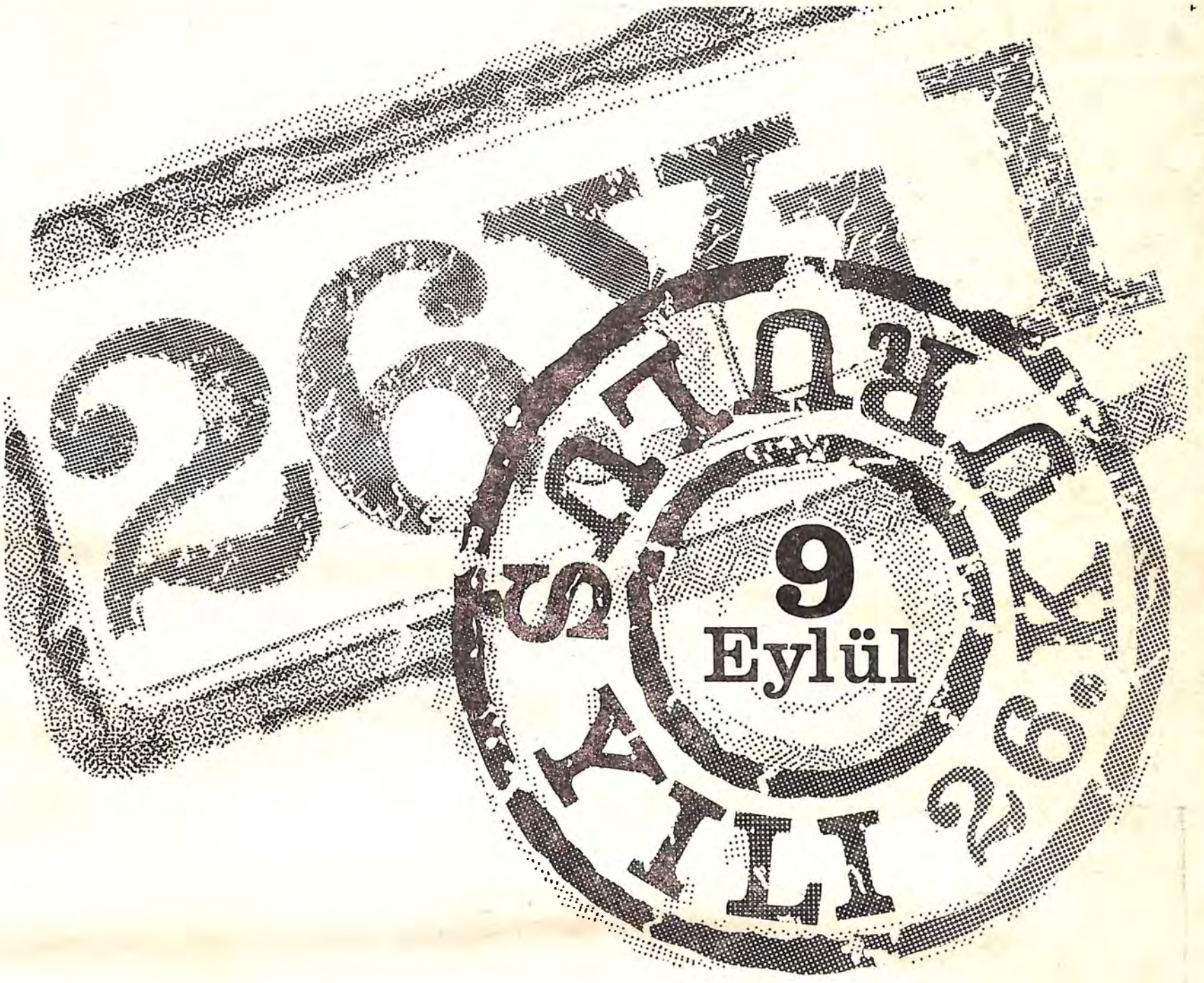
- YEMEK HAZIR MÖSYÖ ...
- DUR HELE, BİR AZ İŞTÄHİM
AÇILSIN !

- YAHU, RÜYA MI GÖRÜYÖRÜM , YOKSA SENDE
BENİM GÖRDÜĞÜMÜ GÖRÜYÖR MÜSÜN ?..

YAZISIZ

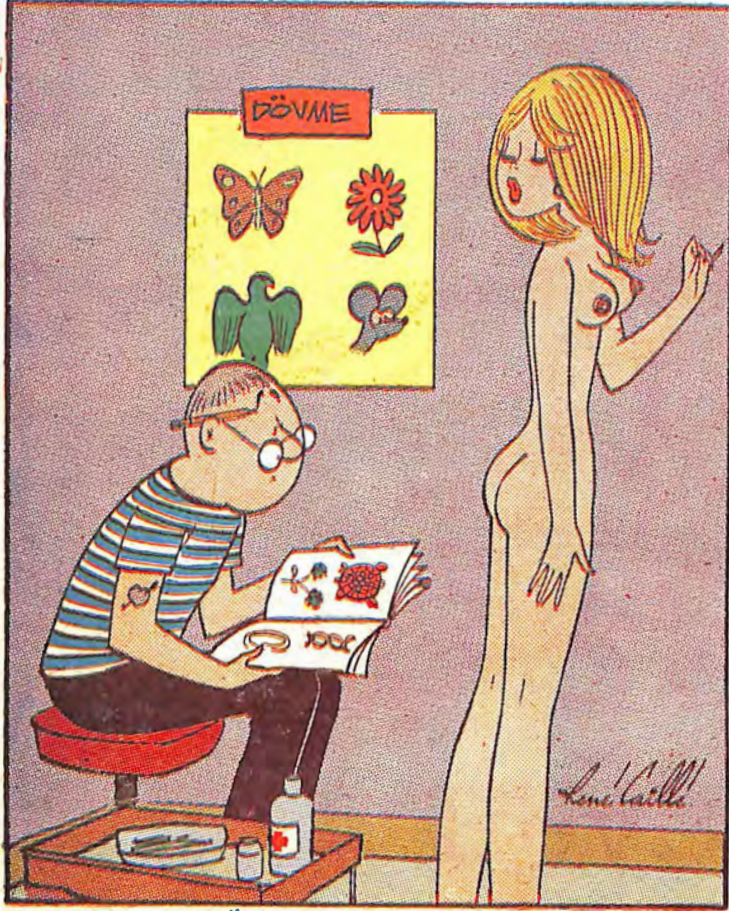

1944 · 1970

YAPI ve KREDİ BANKASI

Daima en iyi hizmet

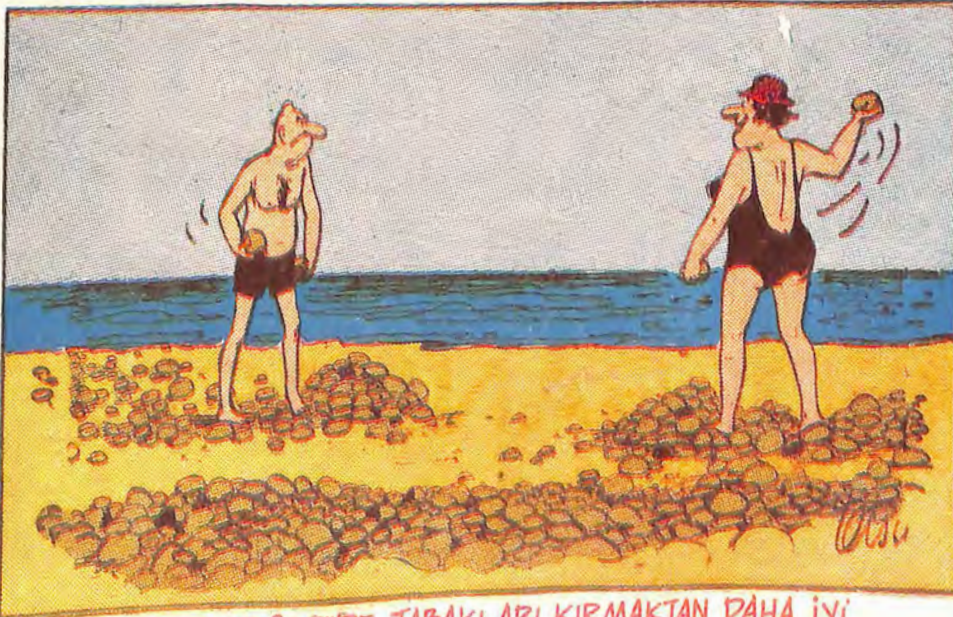
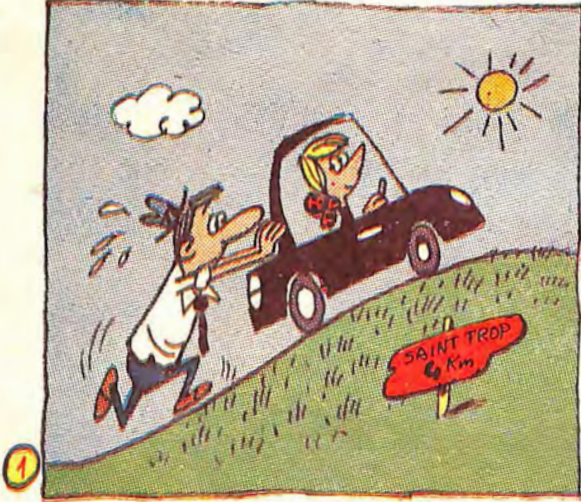
(Reklâm Moran : 1951 — 140)

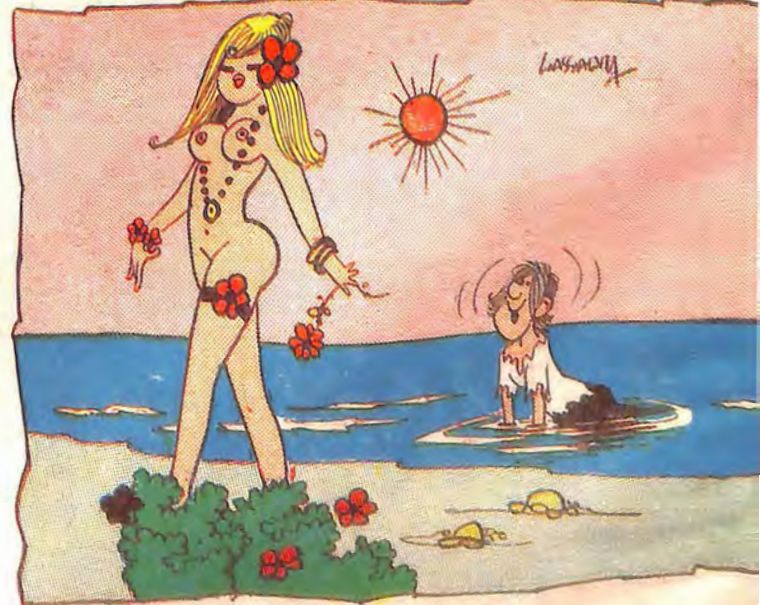
— ANLADINIZ DEĞİL Mİ ?.. KIRMIZI ÇİÇEKLİ KÜÇÜK BİR BİKİNİ YAPACAKSINIZ !..

— PLÂJA GİTMİYECEĞİNİZİ NEDEN BANA SÖYLEMEDİNİZ YAHU !..

— NE KIZIYORSUN ?.. EVDE TABAKLARI KIRMAKTAN DAHA İYİ DEĞİL Mİ ?..

— Hiii !.. BAŞIM DÖNÜYÖR ...
— GÜNEŞ ÇARPMIŞTIR !..